

glasilo za salezijansko družino

leto 1995

Salezijanski vestnik

številka

1

Urednik vam

Zakorakali smo v Gospodovo leto 1995; naj vam bo blagoslovljeno, polno Gospodove navzočnosti! Upamo, da bomo z zadovoljstvom šestkrat letno skupaj - po Vestniku. Ponudili ga bomo še drugim, da bo krog naših prijateljev širši.

Opozarjam vas na knjigo Ruanda - črna vest človeštva. To, kar se dogaja v Afriki, le ni tako daleč, kot si mislimo, posebej, če vidimo, kaj se dogaja okoli nas. Naj nas bo groza pred sovraštvom. ZN so leto 1995 razglasili za leto tolerance. Vemo, česa se hočemo in moramo držati - evangelija! V ljubezni. Gojimo sožitje v spoštovanju. Dolga je še ta pot, kristjanom pa ne sme biti tuja.

Vrhovni predstojnik nam je dal spodbudo za leto 1995 - vezilo. Ponovno naj bi odkrili vrednost don Boskovega preventivnega vzgojnega sistema. Ni boljše stvari, ki jo lahko damo mladim, kakor je dobra vzgoja.

Veselimo se uspehov, ki smo jih dosegli v Želimljem s solidarnostjo prek Vestnika. Bodite ponosni, da je v Želimljem tudi vaš dom, saj je vanj vzdana opeka ljubezni vašega daru.

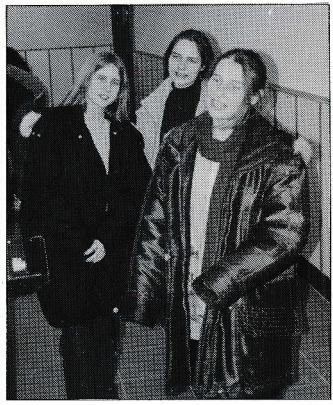
Vse člane salezijanske družine je spodbujal s svojim obiskom g. Anton Martinelli. Mnogi verniki želijo globlje živeti duhovnost, ki jo je živel sv. Janez Bosko; ne le salezijanci, salezijanke, don Boskove prostovoljke, marveč tudi sotrudniki, bivši gojenci in gojenke, častilci Marije Pomočnice. Gotovo je prišel čas, da se tudi pri nas na novo organiziramo. Prav o organiziranosti laikov v salezijanskem poslanstvu bo tema inšpektorialnega zbora pomladi 1995. Vabim vas, da molite za uspeh tega zbora. Če ima kdo spodbudo ali sporočilo, prosim, naj nam jo posreduje.

Še veliko drugega najdete v Vestniku. Sicer pa vas vabim, da se tudi sami oglasite s svojim prispevkom, predlogi in nasveti.

Hvala vsem, zlasti poverjenikom, sodelavcem, darovalcem in bralcem Vestnika v letu 1994! Marija Pomočnica naj vas varuje!

Ne pozabite na prvi romarski shod na Rakovniku v letu 1995, in sicer 29. januarja, ob prazniku sv. Janeza Boska. Če ne prej, pa takrat na svidenje!

Tone Ciglar

SALEZIJANSKI VESTNIK 6/94
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center - Knjižice,
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi, torej zastoni. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

UPANJE NE OSRAMOTI

Cenjene bralke in cenjeni bralci, na pragu leta 1995 vam želim posredovati spoznanje in izkušnjo, o kateri ne govori le Sveto pismo, ampak življenje samo: "Upanje ne osramoti!" To je hkrati moje voščilo in priporočilo. Tudi zagotovilo spomina in izraz hvaležnosti.

V preteklem letu smo mogli s skupnimi močmi veliko narediti. Kdo bi zmožni zbrati kot v nekakšnem zbiralniku vso energijo vaših molitev, vse sončne žarke vaše pozornosti in vse opeke vaše velikodušnosti? Znova se je potrdilo, da je ljubezen zares iznajdljiva in ustvarjalna. Bog povrni za duhovno in gmotno podporo. Zaupanje in upanje je bilo zdaleč preseženo. Odkrili smo lahko, da je v nas vseh izjemno veliko možnosti, priložnosti in moči za dobro. V tej rasti ne bomo odnehali, saj bi bilo sicer po nas...!

Toda zdaj se naš pogled obrača v prihodnost. Salezijanci smo se že začeli pripravljati na inšpektorialni zbor. Sestre hčere Marije Pomočnice hitijo s pripravami na pomemben obisk njihove vrhovne predstojnice, ko bodo skupaj z mladimi odkrivale, kako nekaj velikega je mladost in mladinska duhovnost.

Salezijanci smo nekako potopljeni v občudovanje velikega in osrečujočega sveta zakramentov krsta, birmo in evharistije, ki ga prejemajo vsi katoliški bratje in sestre, in vse tisto, kar iz teh zakramentov izhaja: biti sol, luč, kvas za ta čas in ta svet. Mnogi izmed vas ste ob tem premišljevanju srečali don Boska, "misijonarja mladih", in ste sami začutili potrebo, da bi postali skupaj z njim "prijatelji, bratje in očetje - matere" vseh mladih.

Gospod Jezus, ki nas tudi v tem novem letu na poseben način obiskuje, pričakuje od nas jasen in nedvoumen odgovor. Pričakuje od nas pravi načrt.

In kaj naj vsebuje ta načrt?

Nekaj zelo preprostega in hkrati zelo bogatega!

Od danes naprej začnite klicati Svetega Duha, da bi razsvetljeval nas, don Boskove sinove, in bi na inšpektorialnem zboru spoznali, kaj je prav.

Drugo, začnite se zanimati za vsa vzgojna vprašanja: od vzgoje v domači družini, v šoli in vrtcu, na univerzi in v internatih. Vprašajte se, kaj bi vi storili, če bi bili minister za šolstvo in šport. Seveda se tudi vprašajte, kako se usposablimate za to nelahko, a prepotrebno nalogo vzgoje.

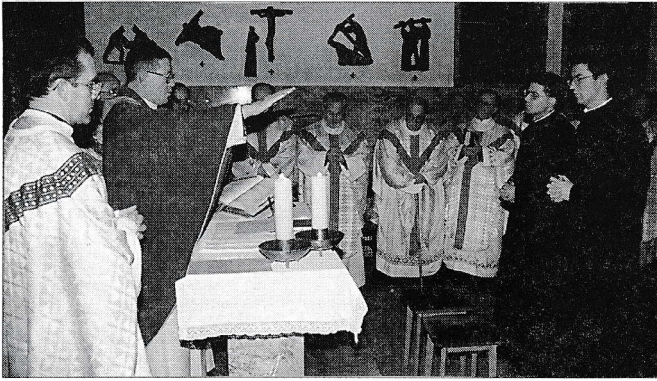
In še tretje! Vabim vas, da se mi pisno oglasite in sporočite, kako bi mogli še boljše sodelovati. Pišite mi, kaj pričakujete od don Boskovih sinov in kakšna priporočila imate za nas...

Najlepše pa bi bilo, ko bi mogli na inšpektorialnem zboru, ki bo od 26. do 29. aprila v Želimljem, družno zavzeto iskati Gospodovo voljo ter zemeljsko in nebeško srečo mladih.

Prepričan sem, da me to upanje ne bo osramotilo.

Blagoslovljeno bodi leto 1995!

Vaš Stanislav Hočvar

RAKOVNIK *Preobleka bogoslovcev*

Zvečer, 22. novembra, pred praznikom prihoda salezijancev v Slovenijo, je bila v svetišču Marije Pomočnice preobleka salezijanskih bogoslovcev Petra Pučnika in Dominika Freliha. V krogu sobratov skupnosti na Rakovniku smo ta večer prosili Gospodarja žetve, da bi zmogli biti v svetu znamenje božje navzočnosti.

s šolo zares. Poleg šole in drugih dejavnosti ob sobotah in nedeljah pomagamo v oratorijih in tako imamo zares priložnost dodobra spoznati poklic salezijanca. Ob poplavah na področju Piemonta v novembru smo za en dan priskočili na pomoč pri čiščenju salezijanske hiše, ki so jo prizadele poplave in tako pokazali pripravljenost pomagati ljudem v stiski.

Zadnji teden v novembru smo bili na duhovnih vajah v Loretu, znanem po Marijinem romarskem svetišču. Zbrani smo bili novinci iz vse Italije.

Priporočava se v molitev; vsi pa molimo, da bi po Marijini in don Boskovi priprošnji več mladih sledilo Božjemu klicu.

Drago Šenčur in Tone Krampač

PINEROLO*Novinca se oglašata*

Pinerolo (Monte Oliveto), mesto blizu Turina, je 8. septembra 1994 postal kraj najinega noviciata. To je leto življenja v skupnosti, kjer se novinci poglobljamo v duhovno življenje v molitvi, študiju, delu, igri; ob pomoči magistra spoznavamo in ugotavljamo primernost za salezijanski poklic: to je podaritev Bogu za služenje mladim v don Boskovem duhu. V noviciatu nas je letos kar 30, med temi sva le midva iz tujine.

Že prvi teden noviciata smo se za krajši čas preselili na Colle Don Bosco, kraj, kjer se je rodil naš veliki svetnik in prijatelj mladih sv. Janez Bosko. Od tam smo potem obiskali še nekatere druge kraje, povezane z njegovim življenjem.

Ko smo se vrnili, smo začeli

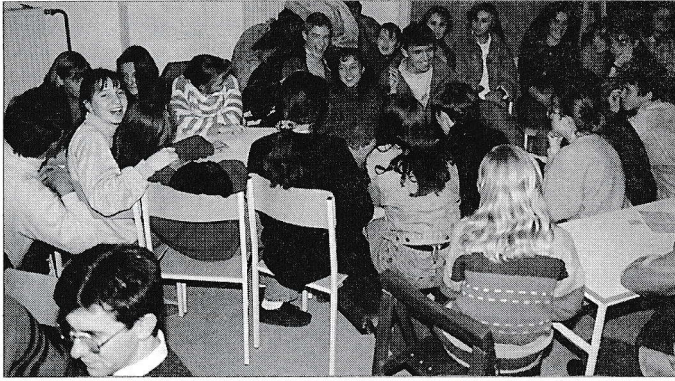
ŽELIMLJE*Osmošolci
na
duhovnih vajah*

V Želimljem smo se sredi novembra 1994 na duhovnih vajah zopet zbrali osmošolci. Bilo nas je toliko, da so bili prostori, v katerih smo bivali in razmišljali, kar tesni.

Govorili smo o koreninah, ki imajo že v naravi pomembno vlogo; toda za nas ljudi so pomembne še druge korenine: naše osebne in verske korenine.

Naši predniki so nas vzgajali, po njih smo prejeli vero. Pred nami je naloga, da postanemo dobri ljudje in dobri kristjani. Le tako bomo lahko gradili boljši svet, boljši jutri.

P. P.

ŠKOCJAN

Mladinsko srečanje

Lepega nedeljskega popoldneva (30. oktobra) se je v Škocjanu zbralo nad 60 mladincev iz Šentruperta, Boštanja, Sevnice in Škocjana. To, že tradicionalno, srečanje je vodil g. Rafo Pinoso. Glavno sporočilo tega srečanja je bilo sprejemanje drugega v njegovi drugačnosti. Prav za naš čas tako zelo pomembno sporočilo je posredoval z družabno igro o družbenih vlogah. V nadaljevanju je srečanje ob pečenju kostanja prerاسlo v prijetno domače kramljanje.

KAPELA

Imeli bomo misijon

Papež Janez Pavel II. vabi vse vernike, da bi se z novo evangelizacijo pripravili na leto 2.000, ko bomo obhajali obletnico veličastnih Božjih načrtov: Bog je postal človek, da bi vsak človek dosegel Boga!

Bog nam je zaupal svoj vinograd. Vabi nas, da bi sododelovali pri graditvi božjega kraljestva na zemlji. Postni čas bo za mnoge

župnije priložnost, da se duhovno prenovijo v misijonu. Tako bo tudi pri Kapeli, kjer se že nekaj mesecev pripravljamo na misijon z molitvijo in načrtovanjem. "Pojdite tudi vi v moj vinograd" (Mt 20,4) je duhovno vodilo, ki hoče spodbuditi vernike, da bi nihče ne stal ob strani, ampak zavzeto sodeloval pri prenovi krščanskega življenja v župniji.

Naj bo postni čas vsem kristjanom priložnost, da z molitvijo, postom in dobrimi deli podpremo prizadevanja za duhovno prenavo pri Kapeli in povsod v Cerкви na Slovenskem, kjer načrtujejo temeljito prenavo.

BAKOVCI

Spet nova maša

Da stanovitna molitev za duhovne poklice oblake predira, smo župljani naše župnije z veseljem in radostjo doživeli na rožnovensko nedeljo, 2. oktobra 1994, ko je naš župljan g. Robert Smodiš daroval prvo sveto daritev Bogu. Hvala Bogu za vse.

Sedaj je minilo sedem let, kar smo imeli v naši novi župniji novo mašo, ki jo je daroval g. Jože Rajnar, ki sedaj župnikuje pri Sv. Bolfenku. V župniji imamo nad 50 članov molivcev za duhovne poklice, ki se vsak prvi četrtek zberemo pri daritvi svete maše in potem še molimo dobre pol ure z g. župnikom in še kaj zapojemo. Trdno upamo, da je tudi sedanjí naš novomašnik sad naše molitve in prošnje.

Miška Horvat

RIM

Združeni za boljšo šolo

Najprej v Strassburgu, nato v Budimpešti, letos (1994) v Rimu. Že tretje leto se na evropski ravni srečujejo hreče Marije Pomočnice in laični sodelavci, da si izmenjajo izkušnje salezijanskega poslanstva med mladimi, ki obiskujejo naše šole. Letošnje oktobrsko srečanje se je odvijalo na temo: Vzgojni odnos v šoli danes v don Boskovem duhu.

Na vseh področjih življenja in dela svet spoznava, da bo učinkovit le preko povezovanja, sodelovanja, izmenjave. Kdor bi hotel uspeti sam, ta je že obsojen na poraz. Tudi v salezijanskih šolah, ki jih vodijo sestre HMP, so zaslužili veliko možnost boljšega delovanja prav preko medsebojne povezave. Tokrat se je veliko govorilo o vzgojnem odnosu med profesorji, med profesorji in mladimi, med mladimi samimi, med šolo in družinami. Don Bosko nam je zapustil izreden biser: šola naj bo kraj osebnih stikov, prijateljskega ozračja, ponudbe pristnih vrednot.

Vsi udeleženci srečanja so si zadali nalogo, da bodo ponovno vzeli v roke don Boskov preventivni sistem in v tej luči obnovili svoje delovanje med šolsko mladino. Zdi se, da je uspeh šole odvisen prav od tega: kajti "jutrišnja šola bo salezijanska ali pa je sploh ne bo".

V nekaterih evropskih državah, kjer upada število HMP, je že uveljavljena praksa enakopravnega delovanja

skupaj z laičnimi profesorji. Od sodelovanja prehajajo v soodgovornost, kar pomeni, da je vzgojno delovanje v šoli naša skupna naloga, za katero se skupno navdušujemo ob don Bosku in iščemo primernih poti za današnji čas. Šola naj poleg učne vsebine posreduje močna izkustva prijateljstva, osebne pozornosti, skupne kreativnosti

RAKOVNIK

Srečanje z g. Martinellijem

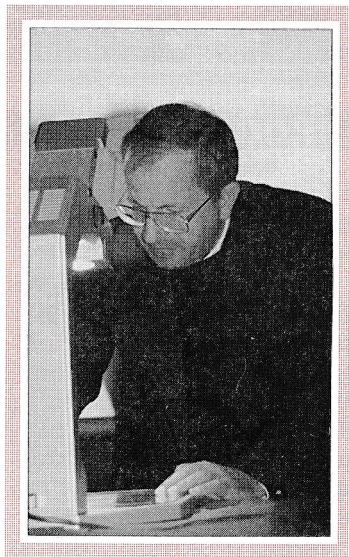
V soboto, 22. oktobra 1994, je bil za salezijanske sodelavce na Rakovniku velik dogodek. Kljub hlanemu oktobrskemu dnevu smo doživeli topel in v srcih bogat dan.

Že ko smo se zbirali, smo začutili nekakšno trdno vez med nami, bližino drug drugega. Z velikim veseljem smo pozdravili g. Antona Martinellija, svetovalca vrhovnega predstojnika za salezijansko družino. Zdelo se mi je, kot da bi sam don Bosko stopil med nas. Ko je prišel med nas, sem začutila veličino tega moža. Preprosto rečeno: njegova jasna beseda, veder obraz in toplina, ki jo je kar izžareval, so močno osvojili naša srca. Z veliko vnemo je predstavil mesto laika in sodelavca v salezijanski družini. Zelo nazorno nam je predložil tudi druge veje salezijanske družine. Ob dobri asistenci g. Snoja, ki nam je prevajal iz italijanščine, nam je g. Marnitelli čudovito približal načrte in želje ustanovitelja salezijancev.

Začutili smo, da smo kot kristjani dolžni odgovoriti na salezijanski poklic; prav ta trenutek in v današnjem času

pri igri in dejavnosti. Lepo je videti toliko mladih in starejših vzgojiteljev, ki verjamejo v moč don Boskovega vzgojnega sistema. To je upanje za prihodnost! Za prihodnost mladih, vzgojenih v ljubezni in za ljubezen. Družine in družba lahko računajo tudi z njimi.

s. Damjana Tramte

je nujno, da se le-temu odzovemo.

Pridružili so se nam tudi bivši gojenci salezijancev. Tudi oni so nas obogatili s svojimi spomini.

Kar prehitro se je dan preveseil v popoldne in morali smo se posloviti. V zaupanju, da bomo z Božjo pomočjo in vsak po svojih zmožnostih kot pravi sodelavci delali sredi sveta, smo se s toplino v srcih vrnili domov.

Prisrčna hvala g. inšpektorju in vsem, ki ste nam omogočili srečanje z g. Martinellijem, saj nam bo ostalo v nepozabnem spominu.

Ljubica Košir

Prevod dveh pravilnikov

Ob obisku g. Antona Martinellija (konec oktobra 1994), svetovalca vrhovnega predstojnika za salezijsko družino in družbeno obveščanje, smo dobili prevod pravilnikov dveh vej salezijske družine, tako: Statut svetovnega združenja don Boskovih bivših gojencev in bivših gojenk in Pravilnik združenja Marije Pomočnice.

Upamo, da bo to pripomoglo k novi organizaciji številnih don Boskovih gojencev pred letom 1945 kakor tudi tistih po letu 1945 vse do današnjih dni. Na novo bomo morali organizirati tudi častilce Marije Pomočnice, ki bi želeli biti povezani v združenje kot posebna veja salezijske družine.

DBP

Želim postati DBP

Ko premišlujem o svojem življenju, sem srečna. Srečna zato, ker vem, da živim in da ima moje življenje smisel. Živim,

ker me je Bog ustvaril. Dal mi je dovolj sposobnosti in talentov, da zaživim svoje življenje na svoj enkratni, neponovljiv način in da s svojim življenjem zapojem hvalno pesem Bogu. To spoznanje me osrečuje.

Pregovor pravi, da je srečo potrebno deliti. Če je ne deliš, jo izgubiš.

Ob tem spoznanju sem se večkrat vprašala: Na kašen način naj delim srečo, to spoznanje? Odgovor na to je bil: s svojim dejanjem, z besedo, s svojim zgledom. Obenem pa sem slišala tudi klic: "Pusti vse in hodi za menoj!"

In Bog mi je pokazal pot; dal mi je spoznati don Boskove prostovoljke. Ta pot mi zelo ustreza. Živim sredi sveta (in tu nameravam tudi ostati); hodim v šolo, imam določene obveznosti. Imam prijatelje in prijateljice, se igram z otroki, skratka lahko rečem, da živim čisto vsakdanje življenje. Najpomembnejše pa še nisem povedala: sem tesno povezana z Bogom. Vedno. Tako Bog posvečuje moje življenje in na tak način se trudim prinašati Boga ljudem, s katerimi

prihajam v stik. Prednost dajem mladim, pa tudi vrstnikom, ki Boga ne poznajo, ki iščejo smisel življenja. Vedno znova me preseneča njihova odprtost za dobro, za Boga. Njemu sem hvaležna za to izkušnjo.

Pa še nekaj. Trudim se prinašati Boga na poseben način, na don Boskov način: to je z upanjem, veseljem, in kar je včasih težko, z gledanjem z dobre strani.

Pri tem se prijateljice večkrat čudijo, od kod jemljem moč, da se mi ljubi igrati, se pogovarjati.

Svojo moč črpam v pogovoru z Bogom in Marijo Pomočnico, v spoznavanju don Boska in naše ustanove, v pogovoru s sosestrami, v Evharistiji in duhovnem vodstvu.

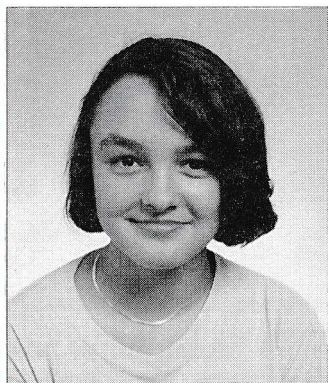
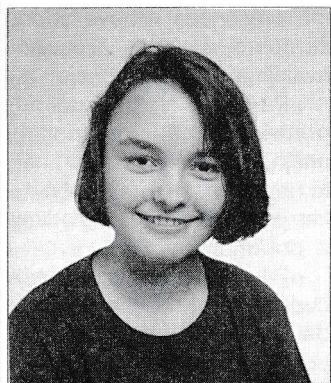
Vem, da imam tudi napake, pomanjkljivosti. Zato prosim tebe, ki bereš te vrstice, da moliš zame in za vse DBP, da bi čim boljše uresničile poslanstvo, ki nam ga je Bog zaupal. Če pa si dekle, ki želiš živeti neporočeno in v sebi čutiš klic živeti Bogu posvečeno življenje sredi sveta, se nam čimprej pridruži. Ne bo ti žal. Pišeš lahko na naslov: Salezijanci, Dragonijeva 6, 62000 Maribor.

DBP

LUCIJA IN MARIJA JAVORNIK

Mladi, pozdravljeni!

Pred približno sedmimi leti so prišle v Radlje sestre HMP in pri verouku od tedaj pomagajo našemu g. župniku v Vuhredu. Prvič sva se srečali z njimi, ko so organizirale duhovno obnovo za birmance (tedaj sva bili birmanki). To je bilo za našo župnijo nekaj čisto novega in mladi smo bili navdušeni.

Ze nekaj let v naši župniji ni bilo skupine, kjer bi se zbirali mladi po končani osnovni šoli. Sami smo začutili potrebo, da ustanovimo mladinsko skupino, in sestre, posebej s. Marta Zadravec, so nas še bolj pritegnile. Delovati je začel otroški zbor in mladinska veroučna skupina. Sprva nas je bilo pri skupini zelo malo, včasih smo bili samo trije in s. Marta, vendar se je počasi skupina le začela večati in vsakega novega prijatelja smo bili veseli. Zdaj nas je že 13 in danes veliko bolj pomagamo pri delu v župniji. Sodelujemo pri sv. mašah, pripravljamo razne igre, recitale za večje praznike (materinski dan, božič,

Miklavž...), nekateri vodimo tudi birmanske skupine. Čim prej se skušamo povezati z drugimi mladinskimi skupinami v dekaniji.

Mladim iz Vuzenice smo letos pomagali pripraviti že tretje srečanje otrok naše dekanije - Praznik veselja. Skupaj smo tudi pripravili otok Slovenija na Črnem jezeru na Rakovniku. Ponavadi se srečujemo na Sv. Primožu na duhovnih vajah, duhovnih obnovah in počitnicah. Poleg tega hodimo tudi na razna druga srečanja. Vsako leto gremo v Stično in na Črno jezero.

Vsi v naši mladinski skupini prebiramo Salezijanski vestnik. Z njim nas je seznanila s. Marta.

Misliva, da lahko v njem mladi najdejo veliko koristnih nasvetov, pobud... Pomembno je tudi, da поблиže spoznamo don Boska, Marijo Mazzarello, Dominika Savia in številne druge svetnike, po katerih bi se morali mladi danes zgledovati. V našo župnijo dobivamo tudi rakovniške Knjižice.

Na duhovnih vajah in drugih srečanjih sva spoznali veliko dobrih ljudi, veliko mladih, ki si prizadevajo, da bi tudi svoje vrstnike navdušili za delo v župnijah, za pomoč ubogim, zapuščenim. Misliva, da je najbolj pomembno, da mladinske skupine, pa četudi so zelo majhne, držijo skupaj, ker lahko potem marsikaj spremenijo. Verna mladina se mora srečevati, da drug drugega bogatimo, drug drugega vzpodbujamo, navdušujemo. Misliva, da tudi Salezijanski vestnik povezuje mlade.

Naj na koncu poveva še nekaj besed o naju. Stari sva 18 let in hodiva v četrti letnik gimnazije Ravne na Koroškem. V župniji radi pomagava. Hodiva k mladinskemu verouku, k otroškemu in mešanemu župnijskemu pevskeemu zboru. Skupaj vodiva tudi birmansko skupino. Na najin naslov prihaja Salezijanski vestnik in medve ga razdeliva med bralce. Upava, da se bo število bralcev Salezijanskega vestnika še povečalo.

Lepo pozdravljava vse bralce Salezijanskega vestnika in celotno salezijansko družino.

TONE BEDENČIČ

Repentabor

Tam, kjer Kras na poti od tržaškega zaliva proti Tomaju ponovno vzvalovi, stoji naselje Repentabor. Obdan s kraškimi gmajnami in vrtačami, kamnolomi in kamnitimi ostanki nekdanje površine, skriva v svojih nedrjih čudovit biser Tabor z romarsko cerkvijo, posvečeno Mariji Vnebovzeti, zidan na živo skalo, pokrit s kamnitimi skrili, v čisti in preprosti gradnji kot odsev kulture in življenja kraškega človeka.

Zod nekdanj je bil Tabor naseljen. Naokoli so še vidni ostanki Gradišča iz predrimskih časov. Napis na zahodnem vходу govori, da je bil Tabor ponovno pozidan v začetku 9. stol.

Prva omembra cerkve pod imenom Maria in Rejpen sega v leto 1316. Ponovno se cerkev omenja leta 1512, ko je bila sezidana nova, nekoliko večja, in katero je posvetil tržaški škof Bonomo pod imenom Blažena Devica Maria.

Na polkrožnem portonu župnijskega poslopja je izklesana letnica 1559. V času turških vpadov je bil celoten grič ponovno obnovljen. V tem obdobju je dobil ime Tabor. Današnje tretjo cerkev je zgradil leta. 1750 tomajski

župnik Klepše. Kljub popolni obnovi v letih 1980 do 1986 pod vodstvom župnika Toneta Bedenčiča se zunanja podoba Tabra ni bistveno spremenila.

Še preden je Repentabor postal samostojna kaplanija in leta 1854 tudi župnija, je kraj slovel kot romarsko središče, posvečeno Devici Mariji Vnebovzeti. Župnija je do leta 1947 obsegala naslednja naselja: Vrhovlje, Dol, Voglje, Col in Repen. Nova državna meja je župnijo razpolovila. Onkraj meje je ostal prav tisti del, ki je najbolj živel z župnijo. Danes je vseh prebivalcev nekaj nad 800, Slovencev okoli 600. Tudi v drugih vaseh se je po vojni naselilo že kar lepo število italijansko govorečih ljudi, ki so kupili zamljišče za gradnjo ali stare hiše.

Salezijanci smo prevzeli župnijo leta 1976. Od vsega začetka jo vodi Tone Bedenčič. V teh letih se je število nedeljnikov povečalo za štirikrat. Redno bogoslužje se opravlja v slovenskem jeziku. Že skoraj odmrla župnijska skupnost je postala živa. Pred nekaj leti so bile obnovljene orgle. Na pevskem področju so v teh letih zaživeli mešani, mladinski in otroški pevski zbor. Zdaj je v vsej osemletki okoli trideset otrok. V župniji delujejo tudi tri starostno različne skavtske skupine. Mladi po birmi se preko leta srečujejo na poglobitvenih sestankih, med počitnicami pa vse skupine prežive še teden dni v skupnih enodnevni in večdnevni romarskih izletih.

Posebna delavna skupina, ki je sestavljena iz gospodarskega sveta, pevskega zbora, staršev otrok in še lepega števila drugih rednih nedeljskih vernikov, pride do izraza še posebno ob prazniku 15. avgusta. Kar nekaj dni so romarjem na razpolago s prijaznostjo in gostoljubnostjo v ponudbi kraških dobrot. Ves dohodek pa je namenjen potrebam župnije. Posebnost repentaborske skupnosti je lepo sožitje z verniki italijanskega jezika. Kar nekaj jih poje v cerkvenem zboru, drugi pa radi pomagajo pri raznih skupnih dejavnostih.

Zamejska stvarnost je drugačna od stanja v državi Sloveniji. Boj za obstanek poteka na dveh ravneh: narodni in verski. Le če bo uspelo to uresničiti na obeh ravneh, je tukajšnjemu slovenskemu človeku zagotovljen še nadaljnji obstoj kot skupnosti in ne le kot posameznikom.

ASS

DRUŽINA Z VEČ PRIHODNOSTI KOT PRETEKLOSTI

To je salezijanska družina (SD). Je kakor razvejeno drevo s 27-imi vejami. Toliko je namreč skupin, ki rastejo (in še brstijo) iz don Boskovega debla. V zadnjih desetletjih tesneje sodelujemo med skupinami na temelju istih korenin salezijanske duhovnosti. Znamenja časa pa nas silijo k medsebojnemu komuniciranju in povezovanju tudi zato, da bi mogli bolje odgovoriti na sedanje potrebe in izzive.

Poleg salezijancev (1859) in sester (1872) je don Bosko sam ustanovil tudi sotrudnike (1876). Pri nas pa delujejo še don Boskovi bivši gojenci in bivše gojenke (salezijancev in sester) in don Boskove prostovoljke, ki opravljajo svoj poklic ter sodelujejo v apostolatu. V Rimu pa so 12. septembra 1994 ustanovili novo skupino; to so: prostovoljci z don Boskom.

Ob obisku svetovalca za salezijansko družino in družbeno obveščanje smo se 22. oktobra 1994 zbrali člani odbora za SD in nekateri predstavniki drugih skupin. G. Anton Martinelli nam je med seznanil sotrudnikov iz 11 inšpektorij srednje in severne Evrope, ki imajo 109 krajevnih središč, pokazal še eno prazno razpredelnico. Izpolniti jo moramo v naši inšpektoriji.

Kako? Tako, da vsaka naša področna skupnost (prve naj bodo prav skupnosti petih župnij z mladinskim centrom) ustanovi skupino sotrudnikov (središče). Salezijanec (ki ne more biti nikoli sam!) naj to oblikuje in spodbuja, vodi pa jo krajevni svet sotrudnikov z najmanj tremi svetovalci, ki izvolijo svojega voditelja (koordinatorja). To je sedaj naša prednostna naloga še

zlasti pred inšpektorialnim zborom, saj naj že pri pripravi sedelujejo tudi laiki.

Okrog 25 predstavnikov različnih vej SD, največ je bilo sotrudnikov (najmlajša udeleženka je bila Lucija, stara šest mesecev, starejši pa so bili vsi mladi po srcu), se je nato zbralo k študijskemu srečanju. Gospod Martinelli nas je zavzeto navduševal za globljo pripadnost SD. Ob branju 3. člena Pravilnika apostolskega življenja, pogovoru v skupinah in izmenjavi izkušenj smo iskali odgovore na vprašanja: Kaj nam pove lepega to besedilo, ki pravi, da je sotrudnik pravi salezijanec v svetu? Kako naj živimo ta poklic? Kaj nam je potrebno, da ga lahko živimo? Salezijanci in salezijanke imamo torej poleg ustanavljanja skupin sotrudnikov še drugo prednostno nalogo: osebnostno in duhovno oblikovanje sotrudnikov.

Tretji del srečanja je potekal pri bratskem omizju, ki pospešuje medsebojno spoznavanje in izmenjavo novic (komunikacijo) ter utrjuje zaupanje in osebne vezi.

Pravi salezijanec v svetu

Sotrudnik je katoličan, ki živi svojo vero znotraj svoje svetne stvarnosti po navdihu don Boskovega apostolskega načrta:

- zavzema se za isto poslanstvo, ki je mladinsko in ljudsko, v bratski in organizirani obliki;
- živo občuti občestvo z drugimi člani salezijanske družine;
- deluje v korist Cerkve in človeške družbe
- na način, ki je primeren njegovemu položaju in konkretnim možnostim.

(Pravilnik apostolskega življenja, čl. 3)

POSVEČENO ŽIVLJENJE: VELIK DAR ZA DANAŠNJI ČAS

Vstopili smo v novo leto z novim upanjem, ki ga prinaša Novorojeni. Vsem, ki ste mi v zadnjem času pisali, se prav iskreno zahvaljujem za božična in novoletna voščila ter za obljubljeni molitveni spomin. Obenem se zahvaljujem vsem poverjenikom, ki skrbite za molitvene skupine na terenu: razširjate Salezijanski vestnik, pridobivate nove molivce in sporočate imena tistih, ki se preselijo v večnost. Še naprej se priporočam za lepo sodelovanje.

Molitvena srečanja na tretjo soboto v mesecu so v zimskih mesecih na Rakovniku pri Mariji Pomočnici z začetkom ob 10. uri. Marca pa se bomo zopet preselili na Kurešček.

Za nami je sinoda škofov, ki je razpravljala o posvečenem življenju in njegovem poslanstvu v Cerkvi in svetu. Prav gotovo bo sinoda pozitivno odmevala tudi v Cerkvi na Slovenskem, med škofi, duhovniki, redovniki, kakor tudi med vernim ljudstvom.

V sklepnih poslanici sinode je po besedah škofa msgr. Jožefa Kvasa, ki je na sinodi zastopal slovenske škofove, "kratek povzetek vsebine, poudarjena je nenadomestljivost posvečenega življenja, njegovega poslanstva v Cerkvi in svetu, zahvala Bogu za velik dar posvečenega življenja... Sinoda je nagovorila tudi mladino, ki je našla Kristusa in imela pogum, da je v našem negotovem času sprejela povabilo posvečenega življenja..."

Škofovo sporočilo za slovenske katoličane in redovne skupnosti pa je naslednje: "Pri iskanju rešitev za naš čas in za našo prihodnost naj nas na križišču duhovnih poti ne zmoti trenutni blišč. Glejmo tudi na to, kar že imamo, kar je Sveti Duh dajal tudi v preteklosti. Poglobimo se v to, pa bomo našli velike zaklade. Svetega Duha prosimo, naj nas vodi. Sinodalna poslanica se končuje z besedo upanje. Z upanjem glejmo v prihodnost. Zaupamo v mladino, da se bo oklenila Kristusa. Sveti Duh ne bo zapustil Cerkve. Zaupajmo v Marijo, v prvo Jezusovo učenko in Mater vseh Jezusovih učencev" (prim. Družina, 1994/45).

Dragi molivci! Vabilu k molitvi smo povabljeni še posebej mi. V novem letu vam želim novih moči in vodstva Svetega Duha pri vašem duhovnem oblikovanju in verski rasti. Pod varstvom Matere božje oblikujmo živa, zavzeta in v bratski ljubezni povezana molitvena občestva, da bomo kvas, sol in luč novega življenja po naših župnijah.

Ivan Turk

Boštanj 16, 68294 Boštanj, tel.: 0608/41-006

MOLITVENI NAMENI

FEBRUAR

V hudih časih se je don Bosko zatekal k Mariji. Čas je takšen, da se moramo zatekati k Mariji, pravi on.

Prosimo Marijo, da se mladi ne bi ustrašili poklicanosti za redovniško ali duhovniško življenje.

MAREC

Postni čas je čas naše krščanske preverbe.

Dobro delo kot spokorna vaja, žrtev ali odpoved bo lepa prošnja, ki je lahko namenimo za duhovne poklice v tem času.

K Bogu so odšli po plačilo

Katarina Lukan, Godovič
Angela Klemenčič, Cezanjevci
Milka Konc, Stari trg/Lož
Valter Dermota, SDB
Lojze Krese, SDB
Ivanka Ferenčak, Brežice
Franciška Petač, Pirniče
Mihaela Steklasa, Kamnik
Marija Gros, Trstenik
Doroteja Zaplotnik, Trstenik
Marija Okoren, Povelje
Marija Javornik, Pangršica
Alojz Markuta, Čadovlje
Rozalija Kesen, Čadovlje
Franc in Angela Rogel, Žablje
Marija Cuderman, Žablje
Ančka Košnjek, Trstenik
Ivanka Cimperman, Begunje
Marija Novak, Cezanjevci
Štefka Stanjko, Cezanjevci
Veronika Horvat, Dokležovje
Ludvik Strmšek, Špitalič,
oče duhovnika

JERNEJA KOVŠČA

Salezijanski mladinski center

- je dom, ki sprejema,
- župnija, ki evangelizira,
- šola, ki uvaja v življenje,
- dvorišče za prijateljske stike

Don Bosko mladih ni nikoli vzgajal s prisilo ali z zastraševanjem. Nikoli ni govoril, kako slabi in pokvarjeni so. Vedno jih je spodbujal, da bi se v njih razraslo jedro dobrega, ki je prav gotovo v vsakem človeku. Bil je vedno z njimi, navzoč v njihovem življenju; bil je njihov prijatelj.

Ne bom napisala ničesar novega o mladih. Mnogi med njimi ne vedo, kam bi se dali ob popoldnevih in ob koncu tedna. Bežijo iz svojih razpadlih družin, iščejo nekoga, ki bi jih sprejel, jim rekel kakšno prijazno besedo, ki jo v zakajenih lokalih iščejo zaman. Morda se želijo vključiti v kakšno dejavnost... Vse te in še mnoge druge

sprejema pod streho mladinski center. Salezijanski mladinski center skuša odgovoriti na njihove potrebe. Pri tem želi biti pozoren predvsem na tiste, ki se v klasične cerkvene institucije ne morejo vključiti. Odprt je za vse mlade: za verne in neverne, za tiste, ki prihajajo iz urejenih ali

neurejenih družin, za socialno ali kako drugače ogrožene. Takšni mladinski centri že delujejo v Cerknici, Radencih, na Rakovniku in v Sevnici. So prostor za igro, družabnost, ustvarjalnost, osebno razmišljanje, pogovor in šport.

Temelj vzgoje so vsekakor krščanske vrednote, ki mlade usmerjajo na pot poštenosti, vztrajnosti, ljubezni do Boga, odprtosti za različnost, prizadevanje za mir, odgovornosti...

Salezijanski mladinski center pomaga mladim na poti njihovega človeškega zorenja. Sprejema jih takšne, kot so, in noče nikogar izključiti. Spodbuja celosten razvoj njihove ustvarjalnosti na vseh področjih, ki jih zanimajo, ne le na športnem, glasbenem in kulturnem.

Mladim ponuja alternativne možnosti za preživljanje prostega časa. Velik pomen daje igri, ki pa ni namenjena le sprostitvi in oddihu obiskovalcev. Z ozračjem veselja in prijateljstva mladi zadovoljujejo svojo potrebo po komunikaciji.

Ob koncu tedna je vedno dolgčas. V zakajene lokale ne maram. V mladinskem centru pa vedno srečam kakšnega prijatelja. Odigramo partijo dve biljarda, rečemo kakšno besedo. Celo mama je zadovoljna, da se česa neumnega tu menda ne bom naučil.

Marko

V mladinski center pridem zelo rada, saj me tu vedno prijazno sprejmejo. Všeč mi je, ker ne kadijo in pijejo. Tudi misel za lahko noč rada poslušam. Moti me edino prevelik hrup ob petkih in sobotah.

Karmen

ZAKAJ JE SALEZIJANSKI MLADINSKI CENTER DANES POTREBEN?

- *Mlade vzgaja za življenje; je protiutež vsem, ki ne poznajo vrednot.*
- *Tu je prostor za vse; tudi za tiste, ki so drugje nezaželeni.*
- *Je del vzgoje, ki je starši ne morejo dati.*
- *Mladi spoznava, da se je v skupnosti treba prilagajati.*
- *Otroci bi se sicer potikali po raznih lokalih in cestah.*
- *Aktivnosti in zabava potekajo v normalnih, kulturnih mejah.*
- *Vzpodbuja se samoiniciativnost mladih.*
- *Mladi niso prepuščeni sami sebi.*
- *Vzdržuje zdrave medosebne odnose.*
- *Mladi koristno preživijo svoj prosti čas.*
- *Vedno jih kdo sprejme in jih pozdravi.*
- *Je pomoč za tiste otroke, pri katerih je vzgoja v družini odpovedala (vendar ni specialna ustanova za premagovanje težav).*
- *Ponuja zdravo zabavo brez alkohola in cigaret.*

Duhovnost v mladinskem centru

Mladinski center mora oživljati neki duh, po čemer se ta ustanova loči od podobnih mladinskih klubov, diskotek, igrišč pred bloki in športnih klubov.

Okolje in ozračje morata oznanjati Boga in krščanske vrednote. To so razne duhovne misli, prikaz življenja sv. Janeza Boska, slike... V Cerknici je npr. vsak večer ob 19. in 21. uri kratka misel za lahko noč, ki jo napišejo in na kaseto posnamejo mladi sami. Ob petkih zvečer pa je v meditativni sobi ura molitve mladih. K duhovni ponudbi vsekakor sodi tudi mladinski verouk, duhovne vaje, mladinska srečanja, molitvena ura, ki je ne obiskujejo samo mladi...

Sodelavci v salezijanskem mladinskem centru

To so mladi, ki sami vodijo večino dejavnosti (birmanske skupine, veselo dvorišče, skavti, šport...). Znanje in navdušenje za to pridobivajo na različnih seminarjih, tečajih (Uskovniški teden, Sola animatorjev, seminar za birmanske voditelje). Ne smejo biti pasivni sprejemniki, ampak morajo aktivno sodelovati. Mnogo bolj čutijo, da

je neka stvar njihova, če tudi sami sodelujejo pri njenem delovanju (vsak po svojih sposobnostih seveda).

Seminar

Od 12. do 15. septembra 1994 je bil na Pohorju seminar o mladinskih centrih. Udeležili so se ga predstavniki iz župnij, kjer SMC že deluje. Kot predavatelja sta sodelovala patra Konrad in Otto iz Nemčije. Predstavila sta mladinska centra v Kölnu in Augsburgu. Ob njunih iztočnicah pa so udeleženci iz enega SMC skupaj razpravljali, načrtovali in se pogovarjali o svojem mladinskem centru. Vsi smo ugotovili, da SMC v Sloveniji ni prav nič drugačen kot v Nemčiji; gremo torej po pravi poti, čeprav bo treba narediti še kaj več na področju duhovnosti, urediti marsikateri prostor, sodelovati s krajevno oblastjo...

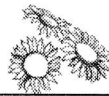
Naj ta prispevek končam z mislijo, ki ste jo morda že večkrat prebrali. V čisto vsakem človeku na tej preljudi zemlji je nekaj dobrega. To je včasih skrito, pa se nam ne ljubi odkriti. Delajmo drugače! SMC se tudi trudi v tej smeri, saj želi mlade vzgojiti v poštene ljudi in dobre kristjane.

S prijateljicami pridemo v mladinski center ob koncu tedna. Tu se lahko pogovarjamo, odigramo kakšno igro, poslušamo glasbo, nihče nas ne podi ven. Pojem pri pevskem zboru, izdelovala sem tudi božične okraske in voščilnice.

Tina

Rad pridem v mladinski center. Tu me vedno kdo prijazno pozdravi. Najdem kakšnega prijatelja, ki gre z menoj igrat tenis. Med tednom sem tudi velikokrat tu, ker mi je doma dolgčas.

Andrej

• ČEMŠENIK - RIM

Čemšeniška župnija je letos (1994) doživela velik praznik - novomašno slavje našega Petra Polca. Zadnji teden v septembru smo z novomašnikom poromali v večno mesto Rim. Ker smo bili v večini mladi, je bila to nova, lepa priložnost za naše druženje in graditev prijateljskih odnosov. V veličastnih bazilikah in na grobovih svetnikov smo se spominjali tudi vas, prijatelji. To so kraji krščanske umetnosti - roke se ti kar same razprejo v hvalnico Bogu, srce prepeva... V veliko veselje pa nam je bilo, da smo se lahko srečali tudi s slovenskim veleposlanikom v Vatikanu g. Štefanom Faležem, ki nam je povedal nekaj spodbudnih misli.

Veseli in duhovno obogateni smo se vrnili domov. Sedaj pa želimo, da bi se vse to zrcalilo tudi v našem življenju, da bi pogumno šli v svet in bili tudi mi priče vstalega Kristusa, kot je naročil On sam: "Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu" (Mr 16, 15).

Marija Zupan

Božjemu vabilu ter se prišli k Mariji Snežni napit njene materinske ljubezni, da bi dobili novo moč za hojo po krščanski poti.

Posebej pozdravljeni srebrnomašniki, don Boskovi sinovi: g. Tonček Maroša, g. Jože Pozdrec in g. Jože Sraka. Bog sam vam je danes pripravil to slovesnost, da oznanite njegova čudovita dela in moč njegove sočutne ljubezni. Pred 25 leti vam je podelil prečudoviti dar duhovništva, da bi ljudem na zemlji pričevali o Jezusovi navzočnosti. Od takrat že 25 let vsak dan okušate, da vaša zvestoba njegovi ljubezni ni sad človeškega razuma, človeške volje, človeškega prizadevanja in garanja, ampak da je vaša zvestoba Kristusov dar s križa. Vaša zvestoba Bogu Očetu je delež pri Kristusovi zvestobi Bogu Očetu. Iz srca vam čestitamo za vašo odprtost njegovi milosti in vas iskreno prosimo, da v daritev te svete maše vključite vse naše stiske in radosti, vsa naša iskanja in hrepenenja, vse naše bolečine in trpljenje, da bomo po priprošnji Device Marije, Srednice vseh milosti, tudi mi mogli odkrivati Božjo govornico, Božjo ljubezen. N. N.

• MELINCI

Trojna srebrna maša

Pozdravljena, Snežna Marija, mogočna na tronu stojiš. Pozdravljena, Marija, ker si nam tako blizu, kajti Tvoj tron je sredi naše vasi - v dosegu naših rok, sredi naših družin, da nas povezuje v veri in ljubezni.

Pozdravljeni zatorej tudi vsi bratje in sestre od blizu in daleč, ki ste v svojem srcu prisluhnili

Misijonska tombola - miklavževanje

• BOŠTANJ

Kljub temu, da je bilo v bližnji Sevnici veliko miklavževanje, je ta dobrotnik obiskal s svojim spremstvom tudi Boštanj. Obdaril je okrog 100 otrok, ki so z veseljem sprejeli tako darila kot tudi modre nauke. Miklavž je nagovoril slehernega župljana, da bi se vsi odprli dobroti. Župnik in kaplan sta prepričana, da bo odslej Miklavž pogosteje obiskoval Boštanj in spodbujal dobre ljudi k velikodušnemu darovanju za obnovo cerkve.

F. P.

• RAKOVNIK

Na misijonsko nedeljo je bilo na Rakovniku spet živahno. Ministranti kot glavni organizatorji tombole so se spet izkazali. Geslo je bilo: "Vera brez del je mrtva." Za res misijonsko ozračje je poskrbel g. Danilo Lisjak, misijonar v Ruandi. Znova se je pokazalo, da smo misijonarji lahko vsi, če le odpremo svoja srca potrebam bližnjega.

Že nekaj let je v navadi, da teden pred prvo adventno nedeljo pletemo adventne venčke. Žene, moške in otroci so jih letos spletli 250. Izkupiček je bil namenjen potrebam cerkve.

Za Miklavža je bila rakovniška cerkev premajhna, da bi sprejela vse otroke in starše, ki so hoteli okušati dobroto tega svetnika. Miklavž je razdelil 400 daril. Najlepše darilo za Miklavža pa so bile sijoče oči otrok, ki so dobili darila.

J. D.

• ŠKOCJAN

Več sto nagrad, še zlasti gorsko kolo, je spodbudilo prodajalce srečk, da so v nekaj tednih razgibali vso župnijo. Pomoč misijonarjem, vzgoja za solidarnost, iznadljivost; vse to se je obrestovalo že na tomboli sami.

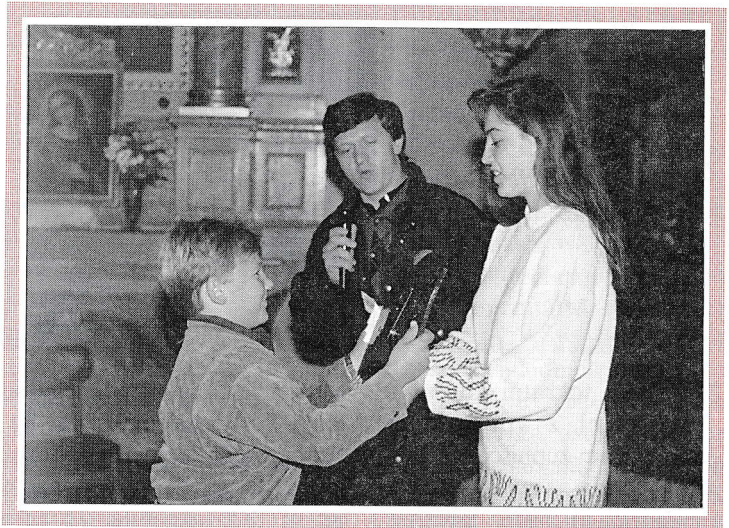
Miklavž je obiskal nasmejane otroke v Škocjanu, na

to, da zajame veliko ljudi, zlasti mladih, in v njih prebuja misijonskega duha. Miklavž pa je razveselil zelo veliko otrok. Otroci so se izkazali s kratko igrico in lepim petjem.

P. K.

• ŽELIMLJE

Tudi letos so podkrimske salezijanske župnije (Želimlje, Ig in Tomišelj) organizirale skupno tombolo, ki je bila v

Telčah in Bučki. Mladi so pod vodstvom rojakinje Sonje za to priložnost pripravili igro in nas popeljali med oblake, v družbo angelov in dobrega Miklavža. Miklavž je povsod našel pridne in ubogljive otroke in jih vzpodbudil, naj taki ostanejo.

J. K.

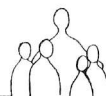
• ŠENTRUPERT

Kot je že dolgo navada, smo v Šentrupertu tudi tokrat imeli misijonsko tombolo in miklavževanje. Ob misijonski tomboli je najbolj pomembno

Želimljem. Mladi in starejši smo se zbrali na misijonsko nedeljo popoldne v cerkvi sv. Vida, saj zavodska dvorana še ni bila usposobljena, da bi služila svojemu namenu. Čeprav je bila cerkev polna do zadnjega kotečka, pa je tombola potekala v mirnem in prijetnem razpoloženju.

Najlepši je bil sklep, saj smo vsi odšli veseli domov, tudi tisti "praznih rok", ker smo s tem vsaj malo pomagali misijonarjem in se ozavestili v krščanski dobroti in apostolski zavzetosti.

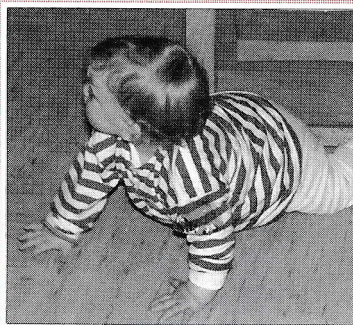
P. P.

CIRIL SLAPŠAK

"VEM, BOG ME JE KAZNOVAL"

Telefonski klic. Eden od številnih, ki se oglašajo. Največ informacij, kdaj imamo delavniške mašče, pa nedeljske, kdaj bo to ali ono... V zadnjem času še največ vprašanj v zvezi z Miklavžem.

Tudi tokratni klic se je začel z vprašanjem: "Tam župnišče?" "Tako je." "Vas smem nekaj vprašati?" "Prosim, izvolite." "Imate kaj časa? Recimo za en pogovor." "Seveda se bo našel." "Sicer pa," je nadaljevala, "vam lahko bistvo problema povem kar po telefonu, če imate nekaj trenutkov časa." "Izvolite."

"Pravzaprav ne vem, kako bi začela. Zelo trpim. Vedno huje je. Rada bi se rešila more, ki me vedno bolj teži. Vem, da mi po telefonu ne morete dati odveze, pa vednar upam, da mi bo lažje. Najprej nekaj iz moje zgodovine. Izhajam iz verne družine in sem tudi tako vzgojena. Tudi sedaj verujem.

Morda je prav zaradi tega še težje. Poročena sem že več let. Moram reči, da imam dobrega moža, ki ga na noben način ne bi rada izgubila. Je zelo potrpežljiv in razumevajoč. Včasih sem krivična do njega. Sama ne vem, zakaj imam vse pogosteje prave histerične izbruhe. Pravzaprav vem, samo si nerada to priznam..."

Sledil je kratek premor. "Posebno, odkar mi je sosedka prepovedala, da bi pobožala njene otroke, ne zdržim več. Vem, Bog me je kaznoval... Ko sva še študirala, sva uživala svojo mladost. Bila sva srečna, da sva skupaj. Imela sva se zelo rada. Prestopila sva prag dovoljenega... Zanosila sem. Brez posebnega razmišljanja ali

očitkov sva se odločila, da otroka ne bova imela. Kaj naj bi z njim?! Mlada sva, študirava, nimava gmotnih sredstev. Končno, rada bi še uživala svobodo. Tako hitro je bilo vse mimo. Potem sva se poročila. Ustvarila sva si dom. Žal pa si ne moreva ustvariti družine..."

Sledilo je ihtenje. Čez nekaj časa je nadaljevala: "Kako rada bi imela otroke, vsaj tistega otroka, ki ga ni več... Kaj vse sva že storila, da bi imela vsaj enega! Zdravniki pravijo, da ne bo nič. Zaradi tistega greha. Pa so mi ja govorili, da to ni nič! Vem, da nisem edina, ki nosim posledice tega greha. Še hujshe pa je, ko ti kdo vrže v obraz, kot mi je oni dan moja nekdanja prijateljica: 'Moje otroke pa kar pusti pri miru. Sama si kriva, če jih nimaš.' In med božanjem mi je iztrgala svojega triletnega fantka. Počutim se kot izvržek, na katerega kažejo s prstom... Zakaj je Bog prav mene tako kaznoval?" "Mislite, da vas je Bog kaznoval?" "Ja, kdo pa?" "Hočete reči, da je Bog kriv za vašo bolečino?" "Ne, to ne. Sama sem kriva!" "Tako je. Vaša bolečina je posledica vašega nepremišljenega dejanja, oziroma greha. Res pa je, da kdor prekrši božje norme ali zapovedi, mora računati z bolečimi posledicami. Greh nas tako ali drugače kaznuje. Posledice pa potem nosimo mi, kakor tudi drugi... Pa vaš mož?" "Je potrpežljiv. Sicer pa je tudi on kriv." "Vas ima še vedno rad?" "Zaenkrat še. Zelo se

bojim, da bi ga nekega dne izgubila... Čemu hiša? Čemu vse, ko bi tako rada imela otroke. Trenutno se mi zdi moje življenje nekoristno. Kaj naj naredim z njim?"

"Gospa, kar je bilo je bilo. Vsekakor vam priporočam, da tudi pred Bogom uredite stvari. Potem pa na delo. Začnita delati za obrambo življenja. Vaša beseda bo pri tistih mladih ljudeh, ki se odločajo o življenju ali smrti svojih otrok, veliko več zalegla, kot ne vem koliko raznih pridig ali predavanj! Saj ste razumeli, kaj sem vam hotel povedati?" "Seveda sem razumela!" Potem je utihnila, zavzdihnila in dejala: "Hvala vam, da ste me poslušali. Zdaj mi je malo lažje. Skušala se bom na neki način izkoptati iz svoje duševne krize. Veste, težko se je sprijazniti z določenimi dejstvi, na katere človek v življenju ne računa. Seveda imam še več vprašanj, vendar vas ne mislim z njimi obremenjevati po telefonu. Eno od teh vprašanj je: Zakaj pa se nekateri nič ne skrivajo in jih nič ne peče vest, če storijo kaj takega? Koliko jih poznam... Pa pustiva to za kdaj drugič. Lepo pozdravljeni in na svidenje!"

Prav njeni zadnji stavki so mi dali še nekaj časa misliti. Pravzaprav imam občutek, da se tudi onadva nista kaj preveč ubadala zaradi storjenega dejanja, ampak šele tedaj, ko sta začutila konkretne posledice in spoznanje: otrok ne bova imela! Verjetno se pojavi občutek krivde pri večini ljudi

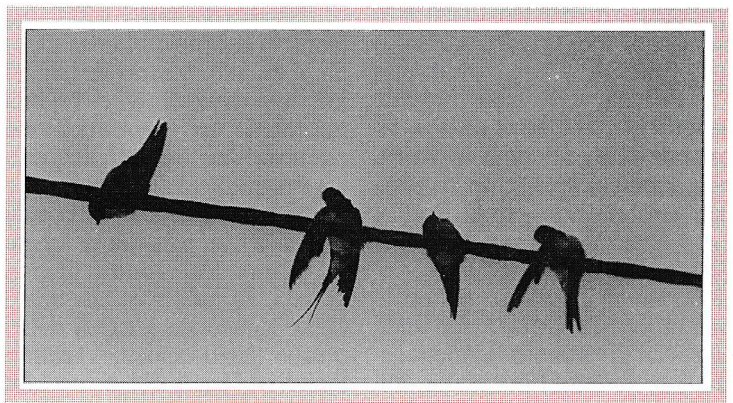
šele tedaj, ko jih udarijo konkretne posledice. Očitno tudi onadva nista prej kaj dosti razmišljala o samem dejstvu, da sta dovolila oziroma prosila za umor otroka. Začutila sta kot posledico greha šele tedaj in v tem, ker žena ne more več zanositi in roditi, ne pa v tem, da sta otroka "odpravila", kot se reče. Verjetno sploh ne bi začutila nobene krivde, če ne bi bilo posledic. Tudi po nobenem zakramentu sprave ne bi čutila potrebe.

Zdi se mi, da je nekaj narobe v "glavi", pa tudi v srcu današnjega človeka. Začne si delati skrbi, "ker ne more imeti otroka", in ne, ker sta prosila za "načrtno odpravo - umor" otroka. Torej si ljudje očitajo in začnejo razmišljati šele, ko so za kaj prikrajšani, in ne zato, ker so storili tako in tako dejanje! Svoja dejanja presojava po tem, "kaj imam oziroma nimam" (imam otroke, nimam otrok), ne pa po tem, kaj "smo kot ljudje" (spoštujem ali ne spoštujem človeško življenje).

V vsem se kaže velika moralna otopelost. Sicer bi se onadva že prej vprašala, ali je

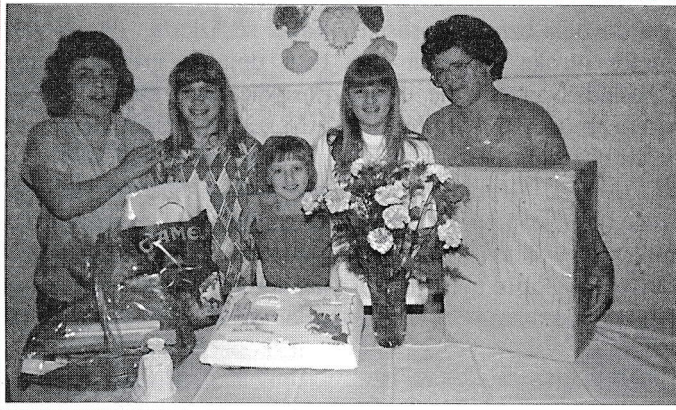
prav ali ni prav storiti kaj takega, vsekakor pa bi se po samem dejanju morala oglasiti vest, ne pa šele po tolikih letih zakona. Tako se izkaže, da so samo tista dejanja grešna, katerih posledice kdo občuti na lastni koži, sicer grešnih dejanj zanj ni! Poudarjam "na koži", kajti vest jih ne registrira več. Ta je že otopela za, vzemimo, deset zapovedi, za to, kaj je prav in kaj narobe. Morda je že ugasnila pod pepelom najrazličnejših pritiskov okolja, kot: "Saj vsi tako delajo", "To ni nič narobe", "Enkrat živiš", "Kaj pa tvoja svoboda?", "Vse je drago", "Kaj pa tvoja kariera?", "Pusti farje, naj govorijo, kar hočejo"... In še bi lahko naštevali.

Pravzaprav mi je zanju zelo žal. Zaradi vpliva sodobnega mišljenja, nevednosti in površnega gledanja na verske in moralne vrednote sta prikrajšana za tisto, o čemer sta toliko sanjala. Morda pa bo njuna grenka izkušnja vendarle komu pomagala k ozaveščanju ter večji moralni odgovornosti. Lahko pa komu prihrani tudi kakšno srčno bolečino in občutek slabe vesti.

Pri družini **KIŠEK**

V nekaterih družinah je pač tako, da imajo otroke, tudi veliko otrok, pa morajo otroci zaradi različnih razlogov od doma. Mnogi med njimi imajo to srečo, da se zanje zavzamejo ljudje oz. družine s širokim srcem in veliko ljubeznijo do malih in ubogih. Predstavljamo družino, ki je v vsej globini razumela Jezusove besede: "Kdor sprejme katerega teh najmanjših v mojem imenu, mene sprejme!"

Na kmetiji v Spodnjih Vodichah pri Gabrovci živi kmetica Matilda Kišek, ki se z rejništvom ukvarja že 22 let. Njen glavni razlog, da se je odločila skrbeti za otroke, ki iz kakršnih koli razlogov ne morejo živeti pri starših, so njene osebne izkušnje iz otroštva.

Prihaja iz družine desetih otrok. Kot dveletna deklica je morala v rejo k teti in stricu (na kmetijo, kjer je še danes), ker sta bila brez otrok. Rodila se ji je hčerka Slavka, ki pa se je sčasoma čutila osamljeno. Po večkratnem pogovoru sta prišli na misel, da živijo nekje tudi otroci, ki nimajo urejenega življenja. Hčerkinja želja do

otroške družbe je bila tako velika, da je nekega dne, še kot majhna desetletna deklica, stopila na socialno skrbstvo in prosila za otroke. Ko se je za to pozanimala še njena mama, so začeli prihajati prvi rejenci.

Najprej sta prišla k hiši dva fanta. Potem novi in novi, deset jih je že bilo. Vedno so bili pri hiši po dva ali trije rejenci naenkrat in so ostali do osamosvojitve, ena rejenka celo do poroke.

V tem času je odrasla tudi "domača", se poročila in kmalu se je pri hiši rodila hčerka Mateja. Pa tudi ta ni bila dolgo sama. Kmalu sta ji začeli delati družbo ljubki dekleti, Vlasta in Renata, ki sta še danes pri hiši.

K hiši sta prišli, ko sta bili stari tri in šest let. Vlasta obiskuje 6. razred osnovne šole, Renata pa 1. letnik srednje tekstilne šole.

V tej družini je doma globoko versko življenje. Ko pa sta prišli k hiši ti mali deklici, še nista bili pri sv. krstu. Po pogovoru z njunimi starši sta bili krščeni. To je bil enkrat družinski praznik, saj sta bili botri kar rejnica in njena že odrasla in poročena hčerka.

Vsa dekleta, ki so v resnici kot tri sestre, rada obiskujejo verouk in mašo, saj je njihov družinski cilj živeti v veri, poštenju in ljubezni. Renata in Mateja sta že prejeli zakrament sv. birmе, Vlasta pa ta dogodek še nestrpno pričakuje.

Najlepše doživetje, ki se je dekletom vtisnilo v spomin, je bil misijon pred slabimi tremi leti in z njim obisk misijonarja g. Janeza Potočnika. Zanje je bila ta duhovna prenova res potrditev krščanske vere, ki je ne bodo nikoli pozabile.

Pred dobrim letom je rejnica hudo zbolela. Morala je v bolnišnico, ker ji je počila glavna žila - aorta. Skrb za dekleti je prevzela hčerka s svojim možem. Na vprašanje deklet, kaj storiti, da teta oz. mama ozdravi, je hčerka odgovorila: "Punčke drage, nič drugega ne morete storiti, razen da molite, saj je vse v Božjih rokah!" In dekleta so res molila, v času druge operacije celo med poukom v šoli. Bog jih je uslišal in še danes je teta rejnica s hčerko in zetom med svojimi puncami - rejenkami.

Ni lepšega na svetu kot dajati ubogim zatočišče in jih usmerjati na pravo življenjsko pot. Česar pa ne zmoremo sami, nam pomaga Bog.

VEZILO 1995

"VI STE BILI NAMREČ
POKLICANI K SVOBODI,
BRATJE." (GAL. 5, 13)

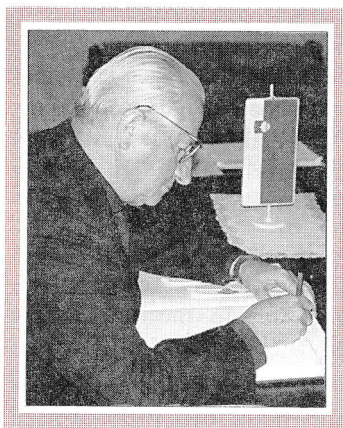
ODKRIVAJMO ZNOVA PREVENTIVNI SISTEM IN VZGAJAJMO MLADE ZAVREDNOTE

Don F. Viganò

Vrhovni predstojnik nam je za leto 1995 posredoval vezilo, ki naj povezuje 27 vej salezijanske družine in neštivilne prijatelje v duhovno občestvo po prizadevanju za dobro vzgojo.

Skoraj vse zgodbe mladih, ki so se znašli na stranpoti, se začenjajo s ČE: Če bi imel koga, ki bi mi bil povedal... Če bi imel koga, ki bi me imel rad... Če bi to takrat vedel... Če bi bili ti mladi deležni dobre vzgoje - potem se ne bi znašli na stranpoti življenja. Ta jih je pahnila v suženjstvo zasvojenosti, izprijenosti, v prestopništvo...

Don Bosko je leta 1841, ko je obiskoval zapore mladoletnikov, spoznal, da pomanjkanje dobre vzgoje človeka zasušnjuje, dobra vzgoja pa osvobaja. "Če bi bili ti fantje imeli koga, ki bi skrbel zanje, jih imel rad, ne bi krenili na slabo pot." Zato jih je povabil, naj pridejo k njemu, ko bodo odpuščeni iz zapore. In fatje so prišli. Iz te don Boskove ljubezni do mladih se

je porodil njegov preventivni vzgojni sistem, s katerim je mlade osvobajal slabega in jih vzgajal v pošteno ljudi in dobre kristjane.

Velikokrat se ne zavedamo dovolj, kolikšnega pomena je dobra vzgoja, za mlade posebej. Ponovno bomo morali odkriti pomen vzgoje za življenje človeka. Mladi so namreč izpostavljeni številnim in velikim nevarnostim. Tako nežni in krhki so. Zavarovati jih moramo z dobro vzgojo. Ni boljše stvari, kot je dobra vzgoja, ki jo lahko damo otrokom in mladim. Brez dobre

vzgoje otrok ne more normalno vstopiti v življenje.

Sv. Janez Bosko, oče in učitelj mladine, nam je pokazal, da nad mladino zdvomijo tisti, ki se niso pripravljene lotiti težavne umetnosti vzgoje, kaj šele, da bi jo opravili s srcem. Kdor ljubi mlade, jim ne bo odrekel te svoje pomoči. Don Bosko je pokazal, da je sožitje med odraslimi in doraščajočimi možno, da ob tem rastejo mladi in odrasli, da je napredek njih in drugih odvisen od kakovosti sožitja.

Razmah industrializacije v preteklem stoletju je prinesel veliko gnotne in duhovne bede, še posebej mladim. Don Bosko je hotel prenoviti družbo z dobro vzgojo, začevši pri mladih. Danes družba gmotnega preobilja poraja duhovno bedo, ljudi, ki so oropani duhovnih vrednot, ki bi naj osmišljale življenje. Družbo, v kateri živimo, lahko prenovimo samo tako, da vzgojimo nove ljudi. Z dobro vzgojo postavljamo temelje družbi, na katerih bo le-ta slonela v bližnji prihodnosti.

**Družbo, v kateri živimo,
lahko prenovimo samo
tako, da vzgojimo nove
ljudi.**

Don Boskovi duhovni dediči, člani salezijanske družine, pri don Bosku imamo pravo zakladnico vzgojne modrosti. Če bomo odkrili ta zaklad, bomo lahko postali veliki dobrotniki našega naroda. Mladi nas bodo imeli radi tako, kot jih bomo mi imeli radi.

Devica Marija je pokazala don Bosku njegovo delovno področje med mladimi in ga nenehno vodila in podpirala, posebno pri ustanovitvi Družbe.

Verujemo, da je Marija navzoča med nami in da nadaljuje svoje "poslanstvo Matere Cerkve in Pomočnice kristjanov".

Izročamo se njej, ponižni služabnici, ki ji je Gospod storil velike reči, da bi med mladimi bili pričevalci neizčrpne ljubezni njenega Sina.

Salezijanske konstitucije čl. 8

MAŠNA ZVEZA

PREDSTAVITEV

Mašna zveza je duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Po don Boskovem izročilu smo salezijanci takoj po prihodu v Slovenijo začeli z vzgojnim in duhovnim delom. Za svoje poslanstvo v vsestransko korist mladih pa smo potrebovali tudi gmotna sredstva, ki so jih darovali velikodušni dobrotniki. Njim v zahvalo smo vračali s svojimi molitvami. Tako je na Rakovniku nastal lep zavod v korist mladine in svetišče Marije Pomočnice. V znanje te medsebojne zveze je bila leta 1902 ustanovljena Mašna zveza. Salezijanci smo se zavezali, da vsako soboto ob 7. uri darujemo sveto mašo po namenu dobrotnikov, ki so gradili svetišče Marije Pomočnice, in za tiste, ki ga sedaj s svojimi darovi pomagajo ohranjati. Poleg tega so člani deležni številnih molitev, ki jih namenjajo drug za drugega.

KAKO SE LAHKO VKLJUČITE?

- Osebo ali po pošti nam sporočite svoj natančen naslov, da vas lahko vpišemo v knjigo članov Mašne zveze na Rakovniku.

- Po vpisu vam pošljemo potrdilni kartonček, na katerem je molitev članov Mašne zveze, ki jo lahko molite, zlasti ob sobotah. Obenem vam priporočamo obisk maše ob sobotah.

- Hkrati namenite kak dar za svetišče Marije Pomočnice. Glede višine daru se vsak odloča po lastni presoji in možnosti (npr. dar kot za sv. mašo), lahko je enkraten ali občasno dopolnjen.

- S smrtjo članstvo v tem duhovnem združenju ne preneha. Še več, v Mašno zvezo lahko vključite tudi pokojne.

Don Bosko je zagotavljal, da bodo vsi, ki podpirajo salezijanske ustanove, deležni posebne Marijine pomoči.

PRIČEVANJA

- * Z veseljem vsako leto obnovim svoj dar za mašno zvezo, ker vem, da so duhovni darovi, ki jih prejeman od tega združenja, vrednejši od gmotnih žrtev (Minka).

- * Zelo sem vesela tega, da lahko vpišem v mašno zvezo tudi svojega pokojnega moža. Vsak mesec doslej sem na njegov smrti dan dajala za mašo, kar mislim delati še naprej. Ker pa sem tudi sama precej bolna, otroci pa so se malo oddaljili od Boga, sem že zdaj srečna, da se bodo za naju z možem tudi po smrti darovale sv. maše v cerkvi Marije Pomočnice. Pod njenim zaветjem sva rastla in tudi po smrti na naju ne bo pozabila. Povsod bom priporočala mašno zvezo in molila za vse salezijance (Magdalena).

- * Sredstva, ki jih darujemo v dobre namene, so vselej dobro naložena in se bogato duhovno obrestujejo (Vincencij).

Naslov:
Salezijanci
Mašna zveza
Rakovniška 6, p.p.4
61108 Ljubljana

VSE Z MARIJO

Božja previdnost je Marijo darovala don Bosku za njegove fante. Don Boska ni mogoče razumeti brez življenjske povezanosti z Marijo. Ona je tista, ki ga je kot devetletnega prijela za roko, da bi ga uvedla v poklic apostola in vzgojitelja in ga na tej poti vse življenje usmerjala. Od takrat naprej se v don Boskovem življenju brez Marije ni zgodilo nič pomembnega; vsi odločilni dogodki v njegovem življenju so povezani z Marijo. Don Bosko je zavestno v središče svoje vzgojne ustanove v Valdoccu postavil svetišče Marije Pomočnice. Od tam gredo salezijanci na svoje vzgojno poslanstvo po vsem svetu.

Salezijanec brez Marije izgubi družinsko domačnost: ob materi smo doma, ob njej imamo svoj dom. Don Bosko je zbiral turinske sirote v hišo, kjer so občutili doboroto nebeškega Očeta in ljubezen Jezusove Matere. Fantje so čutili, da je Marija pri don Bosku navzoča; živel je kot evangelijski učenec Janez, ki je Marijo vzel na svoj dom.

Marija je (ob Evharistiji) drugi mogočen steber, ob katerem je zasidrana salezijanska družba in njeno vzgojno poslanstvo. Marija je duhovna resničnost v življenju salezijanca; zaradi njene navzočnosti je življenje lepše, prijetnejše in bolj toplo domače. Po Mariji je približevanje k Bogu bolj neposredno in varno.

Cilj pobožnosti do Marije je bil pri don Bosku vzgojen. Marija naj bi s svojo priprošnjo in pomočjo obvarovala fante slabega. V don Boskovem

življenju se javlja kot Srednica milosti in Pomočnica kristjanov. Jezusove besede, da nas ne bo zapustil sirot, lahko obrnemo tudi na njegov namen, da nam Marijo zapusti kot Mater, kar je storil v oporoki na križu. Marija je tako predvsem kot mati svojim otrokom, ki so še v nevarnostih življenja in na poti proti svojemu končnemu cilju.

Don Bosko je kazal na Marijo kot na tisto, ki je dosegla polnost odrešenja, ker jo je Bog na poseben način izvolil in posvetil. Marija Brezmadežna (začetki salezijanske družbe 8. XII. 1841) je pred fanti kot podoba novega človeka, ki ga je mogoče uresničiti v Kristusu. Pobožnost do Brezmadežne je don Bosko tako vneto uvajal z vzgojnega vidika: Marija je podoba, zgled in cilj krščanskega življenja na zemlji. Vzgojni smoter preventivnega sistema je sve-

tost, ki jo je Marija najpopolneje uresničila. Zato mimo nje ne more nihče, kdor si je začrtal isti smoter. Pred nami je kot idealna podoba krščanskega življenja, zato se mora vsak kristjan ozirati vanjo, da v njej odkrije podobo, kakršno si je Bog zamislil v vsakem človeku.

Kako je don Bosku uspelo tako uspešno spodbuditi mlade tudi s svetniškimi zgledi, je skrivnost. Gotovo je dobršen del skrivnosti v tem, ker to, kar je govoril o svetosti, o pobožnosti, o novem življenju, o Mariji, niso bile le besede, temveč njegova globoka duhovna izkušnja, ki jo je zelo intenzivno živel vse življenje. Vsi, ki so prišli z njim v stik, so čutili, da je v nekem posebnem odnosu do Marije;

Cilj pobožnosti do Marije je bil pri don Bosku vzgojen. Marija naj bi s svojo priprošnjo in pomočjo obvarovala fante slabega.

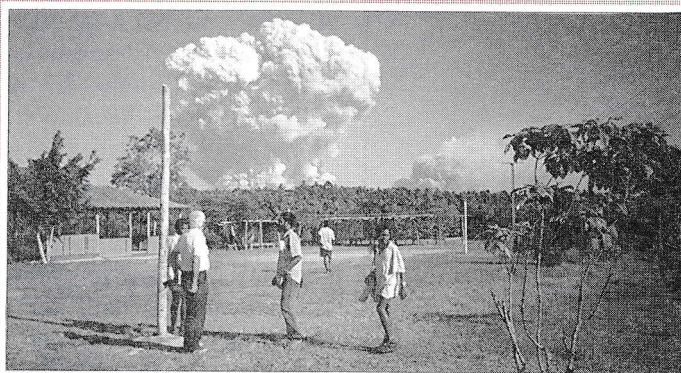
drugače kot Evharistija, pa vendar enako resnično, je bila Marija navzoča v don Boskovih ustanovah. Kar bi morali salezijanci - vzgojitelji dati mladim, je prav to, dati čutiti, da je Marija navzoča v našem življenju, da smo z Marijo v posebnem odnosu in sami prepričani, da je vsak, kdor je prišel k salezijancem, prišel po Marijini priprošnji in Marija želi, da vsakega mladega ljubimo in mu storimo vse, kar je potrebno, da doseže odrešenje.

*Iz knjige
Rad vas imam*

JOŽKO KRAMAR - ZVONKA KOPINA

Ob potokih lave

Izbruh vulkana v Kramarjevem misijonu jeseni 1994.

Vunabosko, 18. oktoba 1994

Spoštovani!

Zdravje zaenkrat še kar gre, pojavljajo pa se znamenja, da bo treba dati možnost tudi mlajšim rokam, saj se to po 60 letih dela tudi spodobi.

Pred enim tednom sem šel malo na ogled v bližino ognjenika, ki se je že umiril. Na prvi pogled se je zdelo, kot da bi bil nekje na Luni: vse pod debelo plastjo ognjeniškega pepela. Ko pa sem pogledal zlomljena debela drevesa, ki so štrlela izpod pepela, sem dobil prisrčno občudovalno razdejanje. Ob vznožju ognjenika so globoko zarezani jarki, večji do 30 m široki in do 5 m globoki (struga).

Drugi ognjenik še vedno bruha in zasipava glavno mesto Rabaul. Novo mesto pa že nastaja zlasti v okolici misijona Vunapope. Zdi se, da bomo kmalu na robu mesta. Trgovci

skušajo izvleči izpod pepela na kraju mesta Rabaul vse, kar je še dobrega za prodajo. Krajevna oblast pa še vedno obljublja, da bo dala novo življenje mestu Rabaulu.

Veliko našega časa vzame delo med begunci, ki jih je tudi naša šola polna. Ker je pet srednjih šol v mestu in okolici popolnoma uničenih, bo po novem letu treba pripraviti v naši šoli več prostora za sprejem gojencev. Največje težave pa so v tem, da je tudi ves gradbeni material pod debelo plastjo pepela, za nov uvoz bo pa treba še veliko časa.

Predstojniki mi nekaj namigujejo, da bi šel v domovino za biserni jubilej zaobljub in misijonskega življenja. Med večernim govorom je bil pravkar močan potres. Hvala Bogu se vse naše stavbe dobro drže.

Lep pozdrav vsem.

Vunabosko, 4. novembra 1994

Spoštovani!

Kot vam je g. Jože sporočil, sta tu začela delovati dva vulkana; eden še vedno deluje in nič ne kaže na boljše. Ker je naša šola polna beguncev, je ob večerih zame kar polno dela, saj moram skrbeti za našo šolsko kliniko; tako sem sedaj prevzela skrb za te ljudi. Ogromno teh ljudi je bolnih, oziroma ima veliko ran po telesu, posebno otroci. Veliko jih ima tudi garje. Delo v kliniki je zanimivo in rada delam. Posebno me razveselijo otroci. Sedaj so se že kar navadili, da me počakajo, da končam in potem gremo skupaj k rožnemu vencu. Vsak bi pač rad sedel zraven mene.

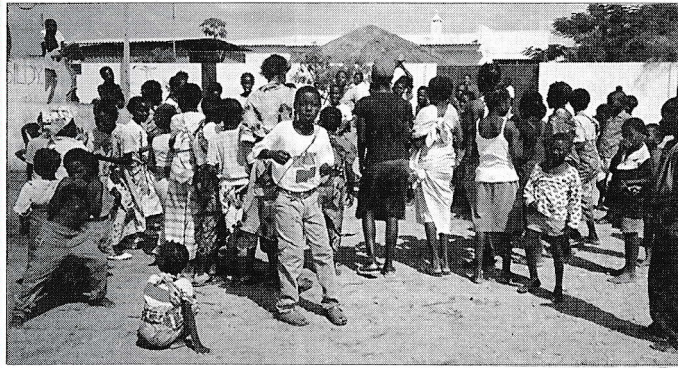
Dvakrat sem se odpravila tudi v mesto. Enkrat sem pomagala pri selitvi sestram iz Vunapope. Rabaul je uničen, posebno središče in bližina vulkana (letališče). Najbrž ne bo nikoli več mesto. Večina trgovin in podjetij je že v kraju Kokopo in vsak dan kaj na novo gradijo. Kokopo bo postalo mesto. Naslednje leto naj bi nas na našem otoku obiskal papež, vendar bo prišel le v Port Moresby, saj naše letališče (novo) ni primerno za večja letala, ker je travnato.

Molite za vse tiste ljudi, ki so ostali brez domov; mi tu z njimi molimo vak dan.

Bog z vami.

Don Bosco Techn. School
P. O. Box 287
Kokopo E.N.B.
Papua - New Guinea,
Oceania

S. ZVONKA MIKEC - GUSTI HORVAT

Iz črne Afrike

Naši otroci v oratoriju. Za obzidjem je naša hiša

Kokuoko, 23. oktobra 1994

Spoštovani gospod Tone!

Misijonska nedelja je in misli mi uhajajo v domovino, kjer mnogi misijonski prijatelji gotovo prav danes goreče molijo za vse misijonarje. Mnogim se že dolgo nisem oglasila, nekaj pošte pa se je verjetno izgubilo na poti.

Najprej se Vam zahvalim za Salezijanski vestnik, ki redno prihaja, tudi zadnji pred nekaj dnevi. Tudi preko Družine sem kar na tekočem z dogajanjem v domovini.

Kar se je v teh zadnjih mesecih dogajalo tu v Angoli, je nekaj podobnega kot v Ruandi. Le da je tu bolj raztegnjeno v čas in oblast nadzira informacije - sredstva javnega obveščanja. Povedo le, kar hočejo, in vedno je krivda le v nasprotniku. Na našem območju je sicer kar precej mirno, le bugunci vedno prihajajo...

Šole so letos zaključile delo z enomesečno zamudo zaradi stavk učiteljev in ne vemo,

kdaj bodo pri volji, da se ponovno začne. Naš center je tudi v tem počitniškem času vedno poln: trenutno imamo dvotedenski tečaj za 38 katehistov in pa počitniški oratorij - čez 500 otrok in mladih animatorjev.

V novembru bomo ponovno začeli z redno katehezo in tudi z drugimi dejavnostmi: šivilski tečaj, strojepisje... Brez prestanka pa tudi nahranimo vsak dan 200 otrok. V tem času nam je uspelo pripraviti tudi nekaj parov za poroko in kar ganljivo je, ko se poročijo starši in istočasno krščujemo že večje otroke.

Ta zadnji mesec pa nam je Bog pripravil tudi prijetno presenečenje. Po 14 mesecih je uspelo priti iz vojaškega območja dvema našima sestrama. Z našimi sestrami sta prišla tudi 14-letna Suzana in 2-letni Albin, ki jima je mama umrla v vojni, ko je bil Albin star 4 mesece. Oče ga je izročil misijonarjem in tako so mu

rešili življenje. Ostala sta sama, daleč od doma, zato smo ju sprejeli pod svojo streho in zanju skrbimo v upanju, da tudi zanju najdemo boljšo rešitev. In koliko - nešteto takih primerov je bilo. Pomagajte nam z molitvijo, da bomo pogumno odgovarjale izzivom Angole.

Prisrčen pozdrav.

S. Zvonka Mikec FMA
Casa Dom Bosco
C.P. 3725 Luanda
Angola

Rukago, 2. novembra 1994
Dragi Danilo!

Sem skoraj odrezan od sveta. Tisti tvoj radio ne lovi nič. Nobene evropske postaje ne morem ujeti. Moral si bom kupiti kaj boljšega.

Včeraj, na praznik vseh svetih, sem maševal v cerkvi in krstil 14 otrok in en par poročil (o.p. v Butareju, Ruanda). Za drugo skupino se je za krst vpisalo že 50. Že od 15. so se pripravljali na spoved in tako včeraj po dolgem času bili pri svetem obhajilu. Prejšnjo nedeljo smo imeli prvič mašo v cerkvi. Bila je polna, tudi klopi in železje v novi cerkvi je bilo zasedeno.

Pripis: 6. novembra 1994

Kako živimo? Se že najdem, čeprav še nimamo vode in elektrike. Pošta še ne dela, razen v Kigaliju.

Ti ne sili prehitro nazaj. Raje nam kaj pošlji!

Vsem lep pozdrav.

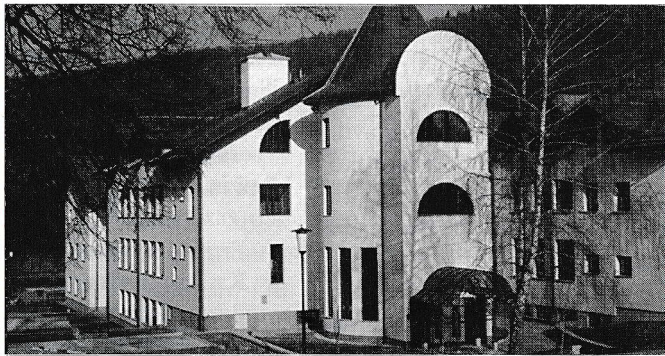
Gusti Horvat SDB
B.P. 1119
Kigali, Rwanda

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Znova se oglašam iz Želimlje, kjer je šolsko leto v polnem teku. Kakor smo se med počitnicami z vso vnemo posvečali urejanju prostorov, tako velja sedaj vsa naša skrb mladim, ki so se odločili za šolanje na naši gimnaziji.

Gimnazijo Želimlje obiskuje letos 164 dijakov in dijakinj. V prvem, drugem in tretjem letniku sta po dva oddelka, v četrtem eden. Letos imamo že prvo generacijo maturantov. Dobra polovica (90) jih biva v Domu Janeza Boska, drugi se vozijo. Dijaška skupnost predstavlja Slovenijo v malem, saj so v njej mladi od Pirana do Murske Sobote ter od Mojstrane in Jesenic do Krškega.

Čeprav so bila glavna gradbena dela končana že v oktobru, so delavci vse do decembra urejali okolico zavoda ter nekatera manjša dela znotraj stavb.

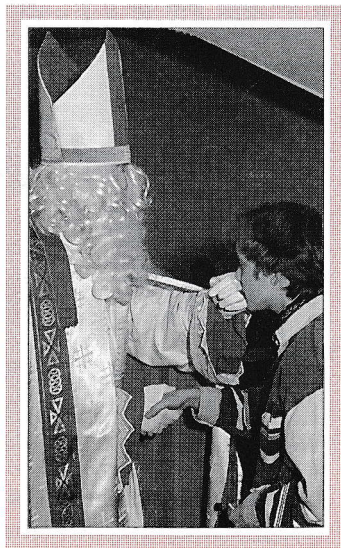
V novembru je bil opravljen tehnični pregled prenovljenih stavb. Ugotovljeno je bilo, da je - razen nekaterih manjših pripomb - delo dobro opravljeno in da prostori lahko rabijo svojemu namenu.

Na dan tehničnega pregleda ni bilo pouka. V sončnem jesenskem dnevu smo se odpeljali na Notranjsko, kjer smo si ogledali Postojnsko jamo in Predjamski grad ter se preko Grahovega (France Balantič) in Blok vrnili v želimeljsko dolino.

Dejavnost našega zavoda tudi v prihodnje ne bo omejena le na gimnazijo in dom. Tudi v tem šolskem letu bomo ob koncu tedna ter zlasti v času zimskih in poletnih počitnic pripravili številna srečanja za mladino, starše in družine.

Na prvo takšno srečanje - vikend - smo povabili osmošolce. Bilo jih je čez šestdeset. Skupaj smo razmišljali o pomembnem obdobju, ki ga živijo, in si nabirali novih spoznanj in moči.

Konec meseca novembra je bil za dijake zelo naporen, saj je bil to čas zaključevanja prvega ocenjevalnega obdobja. Zato pa je bilo toliko lepše srečanje z Miklavžem, ki nas je

leto. Brez vas vsega tega bogatega življenja mladih v naši dolini ne bi bilo. Zato bomo v vašo dobroto zaupali tudi v naprej.

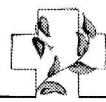
Mnogi ste nas že vprašali, če nam lahko pomagate tudi s podaritvijo svojega certifikata. Vsekakor. Certifikat je pomoč na daljše obdobje. Certifikat pomeni velik in trajen dar naši ustanovi.

Če ste se odločili za to obliko podpore, vas prosimo, da nam sporočite svoj naslov. Poslali vam bomo listine, s katerimi nas pooblaščate, da lahko razpolagamo z vašim certifikatom. Vedno pa se lahko tudi osebno oglasite pri nas ali na Rakovniku.

Veseli bomo, če boste to priporočili še komu, ki morda ne ve za to možnost, pa bi bil pripravljen storiti kaj dobrega. Ljubezen je iznajdljiva.

V želji, da bi mladi na Slovenskem tudi danes čutili, da don Bosko živi med njimi in zanje, vas hvaležno pozdravljamo.

Lojze Dobravec

**V Sklad Gimnazije Želimlje
ste do 15. 12. 1994 darovali:**

Adamič S., Ambrožič M., Bakan J., družina Balazič, Belaj Z., Božič A., Brodrič M. (3x), Cuderman A. in F., Cuderman Z., Čadež C., Čepin T., Černe F. (3x), Dejak, Dobravec M. (2x), Dolenshek Vode J., Drnovšek A., Falnoga M. (2x), Ferenčak F., družina Ferkulj, Fištec C., Gabor A., Galin M., Golob B., Grčar T., Gregorc B., Hartman K., Hribernik P., Jaklič B., Jakša J., družina Jankovič, Jerič M., Juvan C., Kahne V., Kavčič F., družina Kegljevič, Kežman A., Kljun M., Knap A., Knific P., Klemenčič F., Kolenc A., družina Kos, Kos A., Kosi M., Kostanšek B., Kovačič M., družina Krajnik, Krajnik M., Krančan H., Kranjc R., Lavrič E., družina Legat, Legat A. (2x), župnija Ljubljana-Rakovnik, Lombar B., Luin B., Maceri I., družina Maček, Marinček V., Markun A. (2x), Marolt N., Marsič S., Medvedšek M., Možina J., Mrak M., Mrzel S., Nimac T. in B., N.N., N.N. Bakovci, N.N. po Dobravcu, N.N. Jesenice, N.N. po J. Jenku, N.N. Kranj, N.N. po P. Polcu, N.N. po I. Zupan, Novak N., Obrhan H., Omerzo B., Osojnik F., Ovca R., Oven M. in P., Pekolj Š., Perhanc H., družina Perko, Perušek M., Peterlin J., Petrovič M., Pokorn J., Polmieri M., Polončič M., Povšič J., Ramsak M., Rigler A., Rozman T. (2x), Rožanc N., Seliškar J., Seljak V., Sirc A., Skomšek M. (2x), Skrabec J., Slapšak V., Susman A., Suša I. in M., Šmalc M., Špendal M., Štuhec F., Švigelj M., Štern I., Tašič F., Tomazič M. (2x), Urañjek J., Vergelj M., Vode F., Vohar K., Vukšinič S., Zadravec T., Zalesnik T., Želič K. (2x), Zelko V., Zupan F. (2x), Zupan J., Zupanc A., Zupančič M., Žagar, Žalik G., Žebavec M., Žibert A., Žižek K., župnija Razbor, Žvokelj R. in več neimenovanih dobrotnikov, molilcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

*Vsem darovalcem iskrena hvala
in Bog vam povrni.*

**KAKO PRISPEVATI V SKLAD
GIMNAZIJE ŽELIMLJE?**

Svoje prispevke v Sklad lahko
izročite osebno ali nakažete na naslov:

Tolarska sredstva
Šalezijanski zavod
Želimlje 46,
61292 Ig pri Ljubljani
Štev. žiro računa:
50100-620-133
sklicna štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Devizna sredstva
Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, Ljubljana
Konto Nr.
50100-620-133-99921/0
Nova Ljubljanska banka d.d.
Trg revolucije 2,
Ljubljana, Slovenija

Pri nakazilih na žiro račun navedite
oznako 'Gimnazija'.

ANTON OBLAK

r. 12. IV. 1942 - + 4. X. 1994

Jesen je velikodušno delila sadove, on, ki je tako rad obdeloval zemljo, pa je na večer 4. oktobra zatisnil oči za ta svet, da bi v večnosti užival sadove svojega življenja.

Življenjska pot rajnega Antona se je začela na Ledini, župnija Sevnica. Globoko verni starši so svojo vero znali posredovati vsem dvanajstim otrokom ter jim s svojim zgledom vtisniti ljubezen in veselje do dela. Tone se je kmalu zaposlil kot mizarški delavec. Leta 1969 pa sta si z ženo Marico pred Bogom obljubila zvestobo na praznik Marije Pomočnice. V naslednjih letih sta sezidala hišo in ustvarila prijeten in topel dom svojim štirim otrokom. Dom, kjer je vladala ljubezen, delo in pesem, molitev in pogumno premagovanje življenjskih preizkušenj.

Oče Tone je vneto skrbel za dom, vedno pa je ustrežljivo pomagal tudi drugim s svojimi mnogimi zmožnostmi in z veselimi značajem obogatil številne družine in tudi župnijsko skupnost.

Trudil se je, da bi z veseljem sprejemal Božjo voljo, četudi je bila kdaj potrebna žrtev. To je ponavljal tudi otrokom, srečen ob najstarejših hčerkah, sestri in novinki v družbi hčera Marije Pomočnice.

K Mariji se je zatekal tudi v zadnji težki boleznini in pogosto pel na bolniški postelji O Marija, moje želje... Pesem je izvenela na njegovih ustnicah v hrepenjenju po življenju. A se je obenem zlivala v vdano prošnjo, da bi skupaj z atom, ki mu je umrl dva meseca prej, bil deležen večne sreče pri Bogu.

Naj se pri njem vekomaj veseli.
s. M. O.

ANGELA KLEMENČIČ

Sporočam vam, da je 30. septembra 1994 umrla Angela Klemenčič (r. 24. VII. 1914 v Cezanjevcih), mati dvanajstih otrok, častilka Matere Božje, cerkvena pevka in molivka za duhovne poklice. Bila je skoraj vsak dan pri maši, čeprav je težko hodila s palico. Redno je prejela svete zakramente.

Marta Kramer

IVANKA FERENČAK

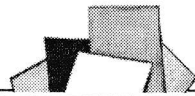
V soboto, 5. novembra 1994, smo se farani, sorodniki, znanci in duhovniki poslovili od rajne Ivanke Ferenčak iz Brežic. Tako rekoč je vse življenje živela le za Božje kraljesvo, vse svoje življenjske moči in sposobnosti je zastavila za rast vere in razcvet župnijskega življenja. Bila je velika dobrotnica Cerkve in duhovnikov. Vsak dan je bila pri sveti maši, velikokrat po dvakrat na dan. Na praznik Marije Pomočnice 1994 je dopolnila 88 let. Zahvaljujemo se ji za njen življenjski zgled, za njene mnoge molitve, žrtve in darovanje.

Milan Kšela, župnik

JOŽEFA ŠTRAKLA

V Veržetu smo se poslovili od Jožeta Štrakla (r. 1917), ki je preko 57 let služil ne samo verženski in križevski župniji kot organist in zborovodja, ampak je priskočil na pomoč v mnogih župnijah Pomurja. Njegovi prsti so božali orgelske tipke, misli pa so se mudile pri Bogu, ki mu je igral v zahvalo in čast, in pri Mariji, ki jo je klical na pomoč. Pokopan je želel biti blizu groba salezijancev, saj se je čutil člana salezijanske družine.

N. N.

Častiti gospod!

Za vse, kar ste mi poslali ročno pisanega in v šesti številki Vestnika, Vam srčen Bog lonaj!

Kako pretresljivo je dejstvo, da je po svetu toliko ubogih in lačnih, razne države pa trošijo milijarde za smrtonosno orožje.

Bogata po vsebini je šesta številka Vestnika, za vse po nekaj: mlade, zdrave, močne, šibke, pa tudi junake - žive in pokojne. Človek strmi, ko bere, koliko dobrega naredi en sam človek, če se prav obrne.

V upanju na 8. in 25. december pa Vam želim vse dobro.

Martin Eržen

Spoštovani urednik!

Ko prebiram vaš Salezijanski vestnik, mi sega spomin nazaj v predvojnina leta in se spominjam, kako smo takrat praznovali praznik Marije Pomočnice na Rakovniku v mesecu maju.

Sem namreč tu domačinka, tik pod Rakovnikom. Dobro se spominjam, kako smo se otroci veselili tega praznika, še prav posebno pa procesije, ki je bila veličastna. Pokojni g. Valjavec nas je otroke pripravljaj, kako bomo šli za procesijo. Skoraj vsi smo bili belo oblečeni; bilo nas je veliko,

in to iz vse Ljubljane. Zbrala se je ogromna množica ljudi; ne samo iz Ljubljane, ampak iz vse Slovenije.

Promet na Dolenjski cesti je bil zaprt v obe smeri, red so delali policaji. Množica na poti ob Dolenjski cesti je bila tako številna, da so se otroci prerivali v sprednje vrste, da bi bolje videli. Vso pot je igrala godba, peli so pevci, množica pa je molila. Že v zgodnjih popoldanskih urah se je zlivala na Rakovnik nepregledna množica ljudi; prihajali so z vlaki, okrašenimi vozovi in peš ali s tramvajem iz Ljubljane.

Procesija se je vila iz cerkve ne samo okoli Rakovnika (kot sedaj), ampak po Dolenjski cesti do križišča, ki pelje na kolodvor in nato nazaj po Dolenjski do gostilne Jelačin (sedaj blizu Petrola), nato po spodnji cesti nazaj na Rakovnik k lurški Mariji. Spremljala jo je rakovniška godba. To so bili fantje domačini, kapelnik pa je bil pokojni g. Pekovec. Kip Marije so nosili uniformirani nekaki gardisti, oblečeni v lepe modre uniforme. Za njimi je šla duhovščina in sestre, belo oblečeni otroci in drugi otroci, nato veliko narodnih noš. Za godbo je sledila množica romarjev, zastopniki posameznih župnij so nosili svoje cerkvene prapore, ki so lepo plapolali v vetru. Nato se je zvrstila množica romarjev.

Zvečer je cerkev zažarela od vrha do tal v nepreglednem številu lučk, tako da so tudi prebivalci daleč na barju slavili Marijin praznik.

Vsak dan v mesecu majniku so domači godbeniki zvečer po Ave Mariji v zvoniku igrali Mariji v čast njene pesmi. Tako smo vsi prisluhnili z njimi in na večer počastili Marijo.

Bilo je res lepo.

Vera Gabrovšek

Spoštovani!

Lepo se Vam zahvaljujem za res lepi časopis Vestnik. Vsega dvakrat preberem. Stara sem 72 let, slabo vidim, očala mi nagajajo. Tukaj Vam pišiljam ta skromen dar.

Po Jezusu in Mariji Vas prav lepo pozdravljam.

Tinca Novak

Spoštovani!

Najlepša hvala za prelepi Salezijanski vestnik. Zelo rada ga berem; komaj čakam, da ga dobim. Zdaj sem bila osem tednov v celjski bolnišnici. Zdaj sem hvala Bogu doma. Zelo sem že slaba, pa saj tudi imam, hvala Bogu, že 88 let. Hvala Bogu zanje.

Tukaj Vam pošiljam skromen dar za prelepi Vestnik, ki ga imam zelo rada.

Vas vse lepo pozdravljam.

Jerčka Mestnišek

Častiti gospod!

Zopet se Vam oglašam, da se zahvalim za poslano Vestnike, ker so mi zelo všeč. Koliko časa porabite, da vse to tako lepo izbrano pišete! Ko zvečer molim molitveni namen, se spominjam naših rajnih. Prilagam v pisnu skromen dar.

Prejmite lepe pozdrave od članice mašne zveze. V molitev se Vam priporoča 92-letna

Marija Dolinar.

Spoštovani naročniki Vestnika!

Letos nismo pisali božičnih in novoletnih voščil. Sklenili smo, da bomo prihranek dali v sklad za uboge v Ruandi, ki jo bodo razdelili naši misijonarji. Upam, da se s tem strinjate. Hvala. Zato smo vam voščili praznike že v SV 6/94.

Uredništvo

Popravek

V SV 6/94 je v prispevku Lepa si, lepa si... nekaj napak. V srednjem stolpcu v 12. vrstici od zgoraj namesto sedemtaktovskem pravilno sodotaktovskem; v 19. vrstici namesto zapisanih pravilno pisnih in; v 2. vrstici od spodaj za Premrl dodati še Lukman. Avtorju dr. Štefanu Ferencaku se opravičujemo!

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Januar

- 22. bl. Lavra Vicuña, gojenka pri sestrah HMP
- 24. sv. Frančišek Saleški, zavetnik salezijanske družbe, tudi spominski dan Marije Pomočnice
- 29. praznovanje don Boska, zadnja nedelja, Rakovnik ob 14.30
- 31. sv. Janez Bosko, na Rakovniku celodnevno češčenje

Februar

- 1. spomin rajnih salezijancev
- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 26. zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

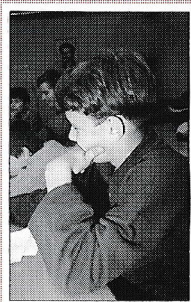
PRAZNOVANJE SV. JANEZA BOSKA

Nedelja, 29. januarja - romarski shod

Zunanja slovesnost praznika sv. Janeza Boska na Rakovniku za salezijansko družino z osrednjo slovesnostjo ob 14.30; vodil bo koprski škof msgr. Metod Pirih.

Torek, 31. januarja

Na liturgični praznik sv. Janeza Boska bo na Rakovniku celodnevno češčenje; maše ob 6., 7., 10. in slovesna maša za sklep ob 18.30. Ves dan priložnost za sveto spoved in molitev.

K prvemu romarskemu shodu v letu 1995 vabljeni člani salezijanske družine in drugi častilci sv. Janeza Boska, da se priporočimo velikemu vzgojitelju mladine. Z njegovo pomočjo in navdihom naj bi v novem letu dobro opravili svoje vzgojno poslanstvo.

PONUDBA DOMA SREČANJ V ŽELIMLJEM

- Za 7. in 8. razred
24. 2. do 26. 2.
3. 3. do 5. 3.
- Za 4., 5. in 6. razred
17. 3. do 19. 3.

Duhovne vaje se začnejo prvega dne ob 17. uri in končajo zadnjega dne s kosilom. Število je omejeno, zato se pravočasno (čim prej) prijavite. Srednješolci vabljeni kot animatorji na srečanja za osnovnošolce.

Prijave:

Peter Polc
Dom duhovnih vaj
Želimlje 46
61292 Ig pri Ljubljani
tel.: (061) 662 - 012

BLAGOSLOVLJENO NOVO LETO 1995

ČE SMO ISKRENI,
MORAMO PRIZNATI,
DA NAM JE BOG STAL
OB STRANI
TUDI V LETU 1994,
ZA KATERO SE MU OD
SRCA ZAHVALJUJEMO.
KO ZREMO
NA LETO 1995,
KI JE PRED NAM,
SKUŠAMO ZBUDITI
ŽIVO VERO,
DA BO TUDI TO
GOSPODOVO LETO.
BOG NAJ NAM DA,
DA BI SE V VSEM
ZGODILA NJEGOVA
SVETA VOLJA,
NAJ BO
BLAGOSLOVLJENO
LETO!

MOLIVCI ZA DUHOVNE POKLICE

Tudi v januarju
in februarju 1995
bo srečanje še na Rakovniku
v svetišču Marije Pomočnice;
začetek ob 10. uri.

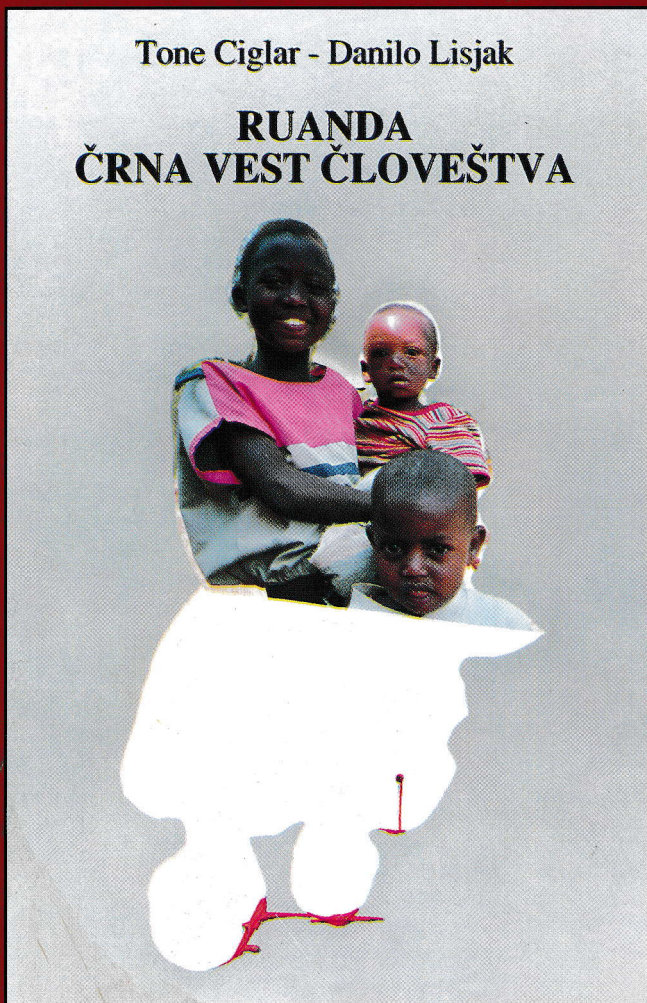
ZNAMKE

Ponovno se oglašam zvestim
in novim sodelavcem
za zbiranje znamk v korist
slovenskim misijonarjem.
Akcija se nadaljuje, zato se
še enkrat priporočam vsem.
Vsem želim blagoslovljen
božič in srečno novo leto
1995.

Franc Saksida
Ul. Biasoletto 125
I-34142 TRST - TRIESTE
Italija

Tone Ciglar - Danilo Lisjak

**RUANDA
ČRNA VEST ČLOVEŠTVA**

**»RUANDA, DEŽELA MUČENCEV.
LJUBIM TE KOT NIKDAR DOSLEJ!«**

misijonar Danilo Lisjak

* * *

Knjigo dobite:
Katehetski center - Knjižice
Rakovniška 6
61108 Ljubljana, p.p. 4